

„Mergând, învățați toate neamurile...” (Matei 28, 19)

Viața , școlii tale ,

Nr. 14 (ianuarie—iunie) 2023

Colegiul de redacție

Președinte,

Înaltpreasfințitul Părinte TEOFAN,
Arhiepiscopul Iașilor și
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vicepreședinte,

Director,
Pr. prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ

Coordonatori,

Prof. Cristina-Ionela Ignat
Prof. Carmen Popa
Pr. prof. Cosmin-Constantin Pristavu
Prof. drd. Vlad Istrate

Redactori,

Cadre didactice
Elevi și absolvenți
Colaboratori

Tehnoredactare și design,

Pr. Cosmin Pristavu

Corector,

Prof. Corina-Geta Hapeci

Adresa redacției:

Str. Poștei, nr. 14, mun. Dorohoi, jud. Botoșani
Email: semdorohoi@yahoo.com
www.facebook.com/seminaruldorohoi
Cod poștal 715200
Tel. / fax. 0231611961

„Viața școlii tale” este o revistă școlară de cultură, spiritualitate și creație, cu apariție trimestrială, realizată de elevii și profesorii Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi.

Revista apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Responsabilitatea pentru articolele publicate în revista „Viața școlii tale” revine în exclusivitate autorilor. Lucrările, ilustrațiile și fotografiile cuprinse în această revistă pot fi reproduse, preluate sau utilizate numai cu menționarea sursei.

Editura Prospexi
Tiparul executat la Tipografia Cprint
Dorohoi, 2023

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	p. 2
<i>Isihia în scrierile Sfinților Părinți din primele 5 secole creștine</i>	p. 3
<i>Părintele Dumitru Furtună și „ucenicii Părintelui Paisie de la Cernica și Căldărușani”</i>	p. 6
<i>Simpozion județean „Țara de sus – vatră de cultură și spiritualitate”, ediția I</i>	p. 9
<i>Bătrânețea—vârsta înțelepciunii</i>	p. 11
<i>Cerc de lectură a Noului Testament</i>	p. 11
<i>Campionat de șah la Seminarul Teologic „Sf. Vasile cel Mare” din Iași</i>	p. 12
<i>Proiectul național „Acționăm just”</i>	p. 12
<i>Premierea olimpicilor de la etapa națională a Olimpiadei Naționale de Religie</i>	p. 13
<i>Concursul de istorie locală „Eroul de lângă mine”</i>	p. 13
<i>Concurs cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea apăr viața”</i>	p. 14
<i>Activitatea „Violența în imagini”</i>	p. 15
<i>Săptămâna porților deschise</i>	p. 15
<i>Copilăria și importanța ei în viața omului</i>	p. 16
<i>Festivitățile încheierii anului școlar 2022 - 2023</i>	p. 20
<i>Prin zarea nopții</i>	p. 22
<i>“Wedding Traditions Cultural Awareness”</i>	p. 23
<i>Ștefan—voievod sfințit</i>	p. 23
<i>Rugăciunea în viața tânărului seminarist</i>	p. 24
<i>Qué suerte he tenido de nacer</i>	p. 25
<i>Bless the day that I was born</i>	p. 26
<i>Performanțe la Olimpiade pentru elevii seminariști</i>	p. 27
<i>Promovarea ofertei educaționale 2023-2024</i>	p. 27
<i>Eroul de lângă mine</i>	p. 28
<i>Recenzie carte Dragostea nu moare, de Maitreyi Devi</i>	p. 32

ISSN 2783 - 9931 ISSN - L2783 - 9559 (on-line)
ISSN 2783 - 9559 ISSN - L2783 - 9559

Cuvânt înainte

Marcarea realizărilor importante în cadrul școlii, o necesitate în dezvoltarea educațională

În cadrul peisajului educațional în continuă schimbare, există o necesitate imperioasă de a recunoaște și marca realizările importante ale elevilor noștri. Marcarea acestor momente semnificative nu doar că încurajează o cultură a excelenței în școală, ci și contribuie la dezvoltarea încrederii și motivării elevilor. Acest lucru își propune să îl realizeze și revista Seminarului, explorând importanța consemnării unor realizări în cadrul școlii și impactul pozitiv al acestui fapt asupra procesului educațional.

Dezvoltarea unei culturi a excelenței: Marcarea realizărilor importante contribuie la crearea unei culturi a excelenței în rândul elevilor și cadrelor didactice. Atunci când eforturile și succesele sunt recunoscute și sărbătorite, elevii se simt motivați să depună mai mult efort și să-și dezvolte abilitățile. Acest lucru poate duce la o schimbare semnificativă în mentalitatea elevilor, încurajându-i să își propună țeluri înalte și să depășească barierele.

Motivarea și încrederea în sine: Marcarea realizărilor importante are un impact direct asupra nivelului de motivare și încredere în sine al elevilor. Când elevii sunt recompensați și încurajați pentru eforturile lor, ei învață să-și aprecieze munca și să-și dezvolte încrederea în propriile capacități. Această încredere în sine are un efect pozitiv asupra performanțelor academice și a abilităților sociale, creând astfel un mediu propice învățării și creșterii personale.

Recunoașterea diversității talentelor: Marcarea realizărilor nu se referă doar la excelența academică, ci și la recunoașterea diversității talentelor elevilor. Fie că vorbim despre arte, sporturi, activități sociale sau științe, fiecare elev are abilități unice care merită să fie evidențiate și celebrate. Prin marcarea acestor realizări diverse, școala devine un loc în care fiecare elev se simte valorizat și respectat pentru contribuția sa la comunitatea școlară.

Impactul asupra comunității școlare: Marcarea realizărilor importante nu se limitează doar la beneficiile individuale ale elevilor, ci are și un impact semnificativ asupra întregii comunități școlare. Atunci când elevii sunt încurajați să își atingă potențialul maxim, întreaga școală devine un loc vibrant, plin de energie pozitivă și angajament. Această atmosferă favorizează colaborarea, comunicarea și creșterea colectivă.

În concluzie, marcarea momentelor semnificative și a realizărilor importante în Seminarul dorohoiian nu este doar o practică benefică, ci și o necesitate în dezvoltarea educațională. Prin recunoașterea eforturilor și a succeselor, școala devine un mediu în care elevii sunt motivați să își atingă potențialul maxim și să contribuie la o comunitate școlară înfloritoare.

DIRECTOR,
Pr. Prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ

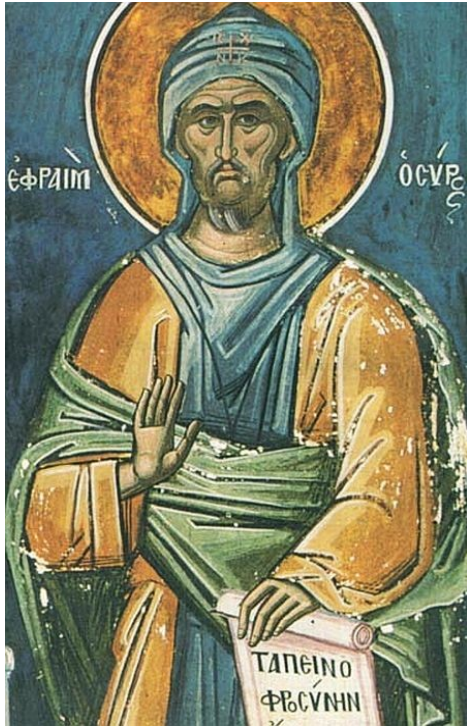
Isihia în scrierile Sfinților Părinți din primele 5 secole creștine

Termenul isihia provine din limba greacă: „ἠσυχία” și înseamnă liniște, tihnă, pace sau tăcere.

Isihismul este o tradiție ascetică de origine monastică (sec. IV-V), care s-a organizat în secolele XIII-XIV ca o adevărată mișcare de renaștere spirituală și teologică prin introducerea rugăciunii lui Iisus ca metodă de a produce o stare de concentrare și pace lăuntrică. Isihismul are la bază isihia, fără de care nu se poate realiza rugăciunea lui Iisus și nici roadele ei.

Pornind de la aceste considerente, am ales să vorbesc despre concepția patristică despre isihie (care stă la baza isihismului) tocmai pentru a sublinia că ceea ce au învățat părinții isihăști nu au fost învățături noi, inventate prin secolul al XIV-lea ci că isihia a fost prezentă în Biserică încă de la începuturile creștinismului.

Încă din primele trei secole creștine, marele teolog alexandrin Origen, vorbind despre cum trebuie să ne rugăm, face apel la **liniște**: „cel care se roagă – zice el – cât mai bine cu putință va avea mare câștig de pe urma rugăciunii. Mai întâi cel care se dăruiește rugăciunii trebuie să își creeze o stare lăuntrică prielnică rugăciunii, gândindu-se că se află în fața lui Dumnezeu și că Îi vorbește ca Unuia care este acolo și Îl ascultă. Sunt anumite imagini și amintiri care tulbură imaginația și sufletul năpădindu-le, dimpotrivă este liniștitor să ne amintim de Dumnezeu în care credem (...). Chiar dacă cel care la rugăciune ar avea o astfel de inimă liniștită și nu ar dobândi nici un folos, am putea spune că însăși această stare spirituală din timpul rugăciunii este o adevărată binefacere. Numai cei care au experiența

rugăciunii neîncetate pot spune câte greșeli pot fi evitate, și câte fapte bune pot fi făcute, atunci când ai o asemenea stare duhovnicească.” Aici Origen are în vedere starea de liniște din timpul rugăciunii amestecată cu frica de Dumnezeu și produsă de gândul că de față este Dumnezeu.

Conform Sfântului Vasile cel Mare, isihia este începutul curățirii sufletului și totodată omul ajunge la această stare prin nimicirea gândului trupului care e vrăjmașul lui Dumnezeu și ea pe lângă faptul că e începutul curățirii sufletești, îl face pe omul care stăruie în ea: „fiu al păcii pentru a lua în pace parte la binecuvântarea lui Dumnezeu în Hristos Iisus Domnul, Căruia fie slava și puterea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.” Sfântul Grigorie Teologul, vulturul teologiei trinitare spune simplu dar foarte cuprinzător în același timp: „trebuie să te afli în deplină liniște pentru a vorbi în pace cu Domnul, să îți îndepărtezi mintea de a celor ce umblă în greșelile lor.”

În aceeași perioadă cu cei doi mari părinți capadocieni a trăit și Sfântul Eftrem Sirul. El elogiază în termeni preafrumoși **liniștea**: „Fraților, zice el, câștigați-vă liniștea ca pe un zid tare. Căci liniștea, mai înalt te face pe tine decât patimile. Că tu deasupra bați război, iar aceasta dedesubt. Deci câștigă-ți, frate, liniștea cea întru frica lui Dumnezeu și nu te vor vătăma pe tine toate săgețile vrăjmașului. Căci liniștea cu frica lui Dumnezeu (după cum bine se observă, asociază liniștea cu frica de Dumnezeu ca și Origen) înjugată fiind, car de foc este care suie la ceruri pe cel care o are. O, liniște, sporirea monahilor! O, liniște, scară cerească! O, liniște, calea Împărăției cerurilor! O, liniște, oglinda păcatelor care arăți omului greșelile lui! O, liniște care nu oprești lacrimile! O, liniște, născătoarea blândeții! O, liniște, împreună locuitoare smeritei cugetări! O, liniște care întru așezarea pașnică aduci pe om! O, liniște cea cu frica lui Dumnezeu înjugată! O, liniște, luminătoarea minții! O, liniște, cercetătoarea gândurilor! O, liniște, împreună ostenitoare a gândurilor! O, liniște, împreună ostenitoare a socotelii! O, liniște, născătoare a toată bunătatea! O, liniște, întemeierea ajunării! O, liniște a lăcomiei de pântece piedică! O, liniște a îndeletnicirii, a citirii și a rugăciunii! O, liniște, alinarea gândurilor! O, liniște, liman lin! O, liniște, negrijirea sufletului și a inimii! O, liniște,

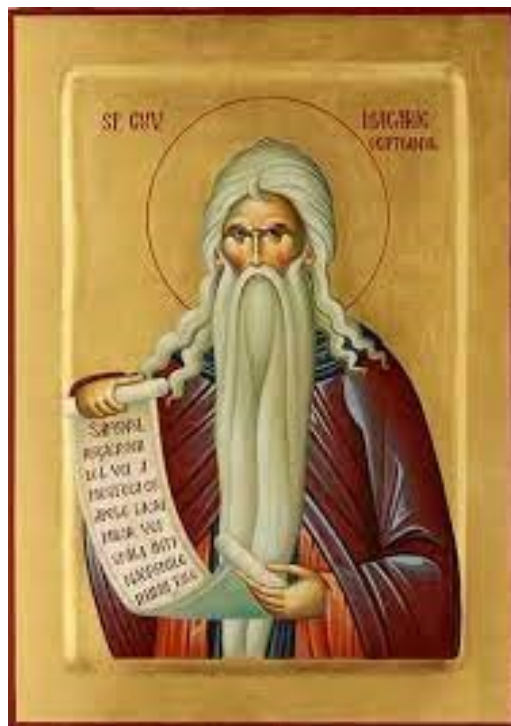
surpătoarea îndrăznelii! O, liniște, vrăjmașa obrăzniciei! O, liniște, maica evlaviei! O, liniște a patimilor temniță! O, liniște a necăstigiării pricinuitoare! O, liniște, jug bun și sarcină ușoară, care odihnești și porți pe cel ce te poartă pe tine! O, liniște, țarina lui Hristos și de roade bune aducătoare! O, liniște a toată fapta bună lucrătoare!” Elogiul de față ne pune înaintea în mod lipsit de exagerare lucrările isihiei în concepția răsăriteană. Fraza cheie a întregii descrieri care deosebește de concepția apuseană este: „o, liniște a toată fapta bună lucrătoare”, ori în aceasta se deosebește isihia de quietismul apusean, isihia presupune o stare activă și lucrătoare, pe când quietismul presupune o stare pasivă.

Sfântul Macarie cel Mare leagă *isihia* de *monahism*, după părerea lui, cele două cuvinte neputând fi despărțite: „Monahul – monos, singur – se numește monah din această cauză: pentru ca el să stea de vorbă cu Dumnezeu zi și noapte, și să nu-și închipuie nimic altceva decât lucrurile lui Dumnezeu, fără ca să posede ceva pe pământ.”

Legând isihia de rugăciune, Evagrie Ponticul amintește atât de isihia exterioară, cât și de formele isihiei interioare. Pentru el, rugăciunea curată este nedespărțită de isihie: „Nu poți să te rogi curat câtă vreme vei fi încâlcit în lucruri materiale și tulburat de griji neconținute căci rugăciunea este lepădarea gândurilor” sau: „Roagă-te după cuviință și netulburat și cântă cu înțelegere și măsură și vei fi asemenea vulturului tânăr ce se avântă în văzduh”.

Cât despre isihia exterioară, Evagrie spune: „la fel s-a întâmplat și cu marele monah numit Ioan cel Mic. El viețuia întru isihie (singurătate) și nu se dezlipea de Dumnezeu, nici atunci când demonul luând înfățișare de șarpe, i se încolăcea de trup.” Tot în acest context, el dă foarte frumos definiția monahului: „Monah este acela care s-a despărțit de lume, dar este unit cu toată lumea (în rugăciune).”

După cum spuneam, tot el amintește și de formele isihiei interioare: „Când Moise a vrut să se apropie de rugul aprins, a fost împiedicat s-o facă până când nu și-a scos încălțările, cum tu de vrei să-L vezi pe Acela care este mai presus de orice înțelegere și simțire.” „Caută la rugăciune să îți ții mintea surdă și mută și astfel te vei putea ruga.” „De vei alunga mânia, te vei afla în pace, și dovedindu-te plin de cele bune, te vei afla printre cei ce se roagă.” „Ce este binele dacă nu Însuși Dumnezeu? Să-i

încredințăm Lui toate cele care ne privesc și ne va fi bine. Cel ce este Bun este și Dătătorul darurilor de neprețuit.” „De vrei să te rogi în duh, nu lua în seamă cele ale trupului, și nimic nu te umbri în timpul rugăciunii.” „Atenția minții căutând

rugăciunea, va afla rugăciunea, căci dacă ceva urmează atenției minții, aceea este rugăciunea. De aceea trebuie să ne străduim pentru ea.” Exemplele ar putea continua. De observat este că Evagrie nu vorbește despre paza inimii ci despre paza minții, dar având în vedere că locul minții este inima, socotesc că presohi se referă și la paza minții.

Ar fi păcat însă să trec de secolul de înflorire maximă a vieții bisericești pe toate planurile și să nu amintesc de întâmplarea din viața Sfântul Arsenie (monah în pustiiurile Egiptului, sec. IV), întâmplare relevantă pentru subiectul de față. Arsenie este binecunoscut de către isihasiți, la fel ca în pustiiul Egiptului de odinioară și în mănăstirile ortodoxe de astăzi, povestea sa este spusă de nenumărate ori. Și această poveste s-ar rezuma astfel: „Într-o zi, după ce a încercat fără succes tot felul de leacuri și de metode pentru a se vindeca de starea sa de neîmplinire sufletească, Arsenie l-a întrebat pe Mântuitorul: <<Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?>>. Domnul Hristos i-a răspuns în trei cuvinte scurte, exerciții sau indicații de ordin practic pentru redobândirea sănătății minții, a sufletului și a trupului și pentru a redeveni conform chipului și asemănării lui Dumnezeu: <<Fugi, rămâi tăcut și odihnește-te!>>”

Aici se are în vedere trei trepte ale isihiei nedespărțite una de alta:

-*fugi* se referă la retragerea din lume, la fuga de lume și de cele ale ei, deci isihia exterioară.

-*taci* are în vedere tăcerea despre care am mai vorbit,

aceea în care încetezi să mai vorbești tu, lăsând pe Sf. Duh să vorbească prin tine.

-*odihnește-te* are în vedere liniștea cea lucrătoare de fapte bune, pe care după cum am văzut o elogiază frumos Sf. Efrem Sirul.

Aceste trei cuvinte aprofundate vor duce mai târziu la dezvoltarea isihasmului.

Desigur este imposibil să fie cuprinsă întreaga bogăție patristică cu privire la *isihie* în cuprinsul a cinci pagini, însă textele amintite în lucrarea de față vor să contureze faptul că Sfinți precum Grigorie Palama sau Paisie Velicovschi atunci când au vorbit și au trăit isihasmul și isihia nu au inventat nimic ci mai degrabă au aprofundat ceea ce au lăsat Sfinții Părinți din cele mai vechi timpuri. „*Omul, spunea Sfântul Paisie de la Neamț, se îndumnezeiește prin petrecere în liniștire pentru că prin aceasta ne rupem de cele de jos și ne suim spre Dumnezeu*”.

BIBLIOGRAFIE

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 2008.
2. Bria, Pr. Ion, *Dicționar de Teologie Ortodoxă*, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1981.
3. ***, *Cuvânt despre liniște*, trad. Pr. Gheorghe Tilea, Pr. Grigorie Teodorescu, Pr. Mihai Vladimirescu, Ilie Iliescu, Gheronte Cruceada, Radu Duma, Ed. Herald, București, 2002.
4. ***, *Dicționar grec-român al Noului Testament*, trad. Gheorghe Badea, Societatea biblică interconfesională din România, București, 1999.
5. Hierotheos de Nafpaktos, *Sf. Grigorie Palama - Aghioritul*, trad. Prof. Paul Bălan, Ed. Bunavestire, Bacău, 2000.
6. Leloup, Jean Yves, *Scrieri despre isihasm*, trad. Octavian Creț și Augustin Creț, Ed. Firul Ariadnei, București, 2005.
7. Meyendorff, John, *Sfântul Grigorie Palama și mistica ortodoxă*, trad. Angela Pagu, Ed. Enciclopedică, București, 1995.
8. Sfântul Efrem Sirul, *Despre liniște*, în *Cuvinte și învățături*, Ed. Bunavestire, Bacău, 1996.
9. Sfântul Paisie de la Neamț, *Despre rugăciunea lui Iisus*, apud. Seghie Cetferikov, *Paisie Velicovschi-Despre Rugăciunea lui Iisus*, trad. PF Nicodim, Ed. Mănăstirii Neamțu, 1933.
10. Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii la Psalmi*, trad. Pr. Dumitru Fecioru, P.S.B. 17, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1986.

Iustin BERECHEA, XII A
Referat prezentat în cadrul evenimentului „Zilele Mitropolit Veniamin Costachi”, ediția a V-a

Părintele Dumitru Furtună și „ucenicii Părintelui Paisie de la Cernica și Căldărușani”

Sunt oameni în această lume care au o capacitate aparte de sinteză, o forță deosebită de a se concentra asupra lucrurilor esențiale. Părintele Dumitru Furtună și-a ales drept preocupare și contribuție specifică în misiunea sa soarta omului de rând, care nu este întotdeauna pusă la valoare pe care o merită. Părintele Dumitru a înțeles faptul că talpa țării, cei care stau în primul rând în cazul unei război, reprezintă, în cele din urmă, fundamentul unui neam. În al doilea rând, părintele Furtună, parcurgând parohiile și bisericile din această zonă a țării, a înțeles starea de veghe a slujitorilor sfintelor altare, afirmând că «acest preot de țară, care îl învață pe om frica de Dumnezeu, aduce cea mai puternică împotriva dușmanilor țării și ai credinței». În al treilea rând, părintele a ales să-și dedice tinerețea studiilor asupra personalității Sfântului Paisie Velicicovschi, cel mai mare călugăr care a viețuit în această țară și în mod special în Moldova, care avea în mănăstirea sa peste 1000 de călugări de 30 de naționalități. A înțeles așadar părintele Furtună că țaranul, preotul de la țară și citadela de credință și de cultură - mănăstirea, creează resurse de supraviețuire pentru Biserică și pentru neam”.

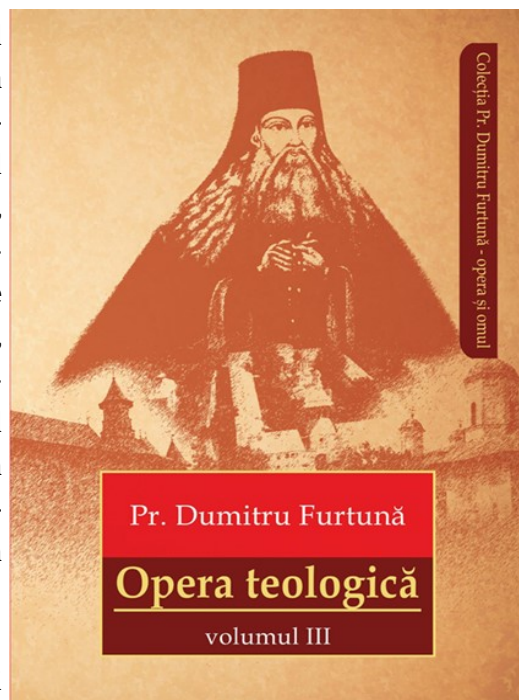
Scurtă biografie a Preotului Profesor Dumitru Furtună, întemeitorul Seminarului

Preotul Dumitru Furtună face parte din galeria personalităților marcante ale primei jumătăți a veacului trecut. Slujitor smerit al altarului, profesor, fondator de școală, cercetător neobosit, acest ilustru cărturar și-a pus întreaga viață în slujba ridicării culturale, sociale și spirituale a zonei de nord a Moldovei.

S-a născut la Tocileni, un cătun aflat nu departe de Botoșani, pe 26 februarie 1890, în familia preotului Grigore Furtună. Școala primară a urmat-o la Botoșani, remarcându-se, încă de pe atunci, ca un elev eminent, preocupat de opera lui Creangă. A continuat studiile la Seminarul Teologic „Veniamin Costachi” din Iași, absolvind ca șef de promoție, și la Facultatea de Teologie din București. Și-a finalizat strălucit studiile universitare, după ce pe durata acestora publicase deja mai multe lucrări, dintre care două editate de Academia Română.

Deși ar fi putut începe o frumoasă carieră universi-

tară, tânărul teolog a preferat Dorohoiul, orașul său de suflet, apropiat de locurile în care se născuse, căci, așa cum aprecia cunoscutul pedagog Eugen D. Neculau într-un articol din revista „Mitropolia Moldovei și

Sucevei” (1967), „la terminarea facultății, luase hotărârea de a-și închina viața și activitatea pentru ridicarea Moldovei de Nord”.

Una dintre cele mai însemnate realizări ale sale rămâne însă înființarea seminarului teologic din Dorohoi. Încă din 1915, părintele Furtună a fost profesor de religie și istorie la Gimnaziul „Grigore Ghica” și apoi director al acestei instituții. Și-a dat seama de necesitatea formării preoților în această parte de țară, nu doar ca slujitori ai altarului, ci și ca „lucrători pe tărâmul culturii populare”, și, cu mari strădanii, a pus bazele unui astfel de for educațional și vocațional. Astfel, la 1923 și-a deschis porțile Seminarul teologic „Pimen Mitropolitul”, chiar sub conducerea părintelui Furtună. Instituția a funcționat timp de 10 ani și a scos șapte serii valoroase de absolvenți. Seminarul avea să-și redeschidă porțile abia în 1993, după 60 de ani, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Bucovinei.

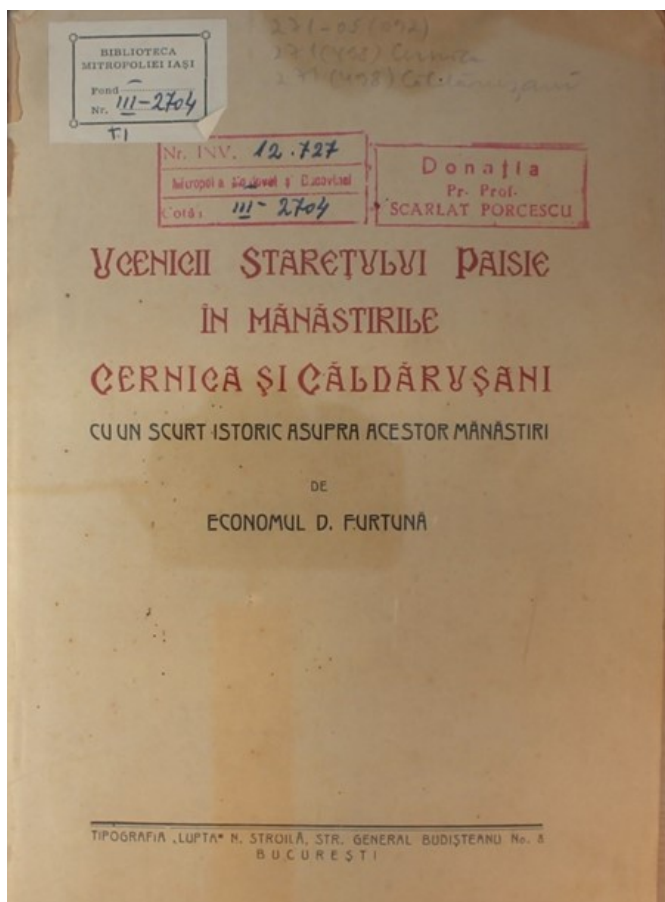
A întreținut legături cu mari personalități ale vremii, a publicat mult și a adunat material enorm, cât să fie cercetat și exploatat „în trei vieți de om”. 208 lăzi cu documente au rămas în 1944 în subsolul casei în care locuia, însă la întoarcerea din refugiu nu a mai găsit decât un sfert din vastul material strâns într-o viață.

A murit pe 15 ianuarie 1965 copleșit de necazuri și de boli. A fost înmormântat la Cimitirul „Eternitatea” din Dorohoi. Astăzi, un bust așezat în curtea biseriței de lemn, în care a slujit un sfert de veac, amintește de marele cărturar Dumitru Furtună.

Preotul Furtună – realizări teologice și istorice

A fost preocupat atât de problemele majore ale Istoriei bisericești, privind întreg neamul și toate timpurile, cât și de chestiuni speciale, care se refereau la nordul Moldovei (ținuturile Dorohoiului și Botoșanilor).

Problema principală care l-a interesat a fost cea a preoțimii noastre de mir. A și scris în 1915 „Preoțimea românească în sec. XVIII”, lucrare premiată de Universitatea din București și primită cu interes de către special-

iști.

A doua preocupare de teologie istorică pentru cărturarul Furtună au alcătuit-o mănăstirile și clerul monahal. El a arătat mare interes mai ales pentru Paisie Velicovschi, starețul de la Neamț, pe care l-a considerat deschizător al unui drum fericit spre carte, disciplină și înalta viață monahală, printre călugării din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

„Ucenicii starețului Paisie la mănăstirile Cernica și Căldărușani”, este una din lucrările fundamentale ale lui

Furtună, în care a folosit material bogat și în parte inedit, prezentat științific și cu spirit critic. A întocmit câteva note sub titlul: Amintiri paisiene (Căldărușani, 21 iulie 1922). În aceste mănăstiri s-a introdus viața de obște după rânduiala paisiană. După exemplul de la Neamț, călugării de aici puneau bază pe îndeletniciri intelectuale: unii copiau manuscrise și au lăsat fel de fel de însemnări. Tot ce se tipărea la Neamț, se copia și aici; schimbul de cărți și manuscrise se făcea prin călugării ce treceau spre muntele Athos.

Preotul Furtună e convins că paisianismul este cel mai important curent de reorganizare a mănăstirilor din Moldova, Muntenia și Oltenia. La Cernica și Căldărușani s-a resimțit puternic înrăurirea ucenicilor lui Paisie: hărnicia, spiritul de gospodărie și dragostea de carte bisericească.

În mai multe articole, Furtună a arătat vieți monahicești din trecut, cu obiectivitatea omului de știință, care nu ocolește adevărul, chiar când este dureros. El era convins că mănăstirile din țara noastră au fost centre de înaltă viață creștină. Între zidurile lor s-a păstrat neștirbită Ortodoxia, s-a dezvoltat religiozitatea, s-au adăpostit bolnavii, mai ales cei de ordin sufletesc.

Ucenicii starețului Paisie în mănăstirile Cernica și Căldărușani

„Ucenicii starețului Paisie în mănăstirile Cernica și Căldărușani” este teza de doctorat a Părintelui Profesor Dumitru Furtună, fiind publicată în anul 1928 la Tipografia Lupta, București. După mărturia autorului, consemnată în prefață, cartea s-a născut ca rod al preocupărilor distinsului teolog dorohoian privind rolul starețului Paisie Velicovski († 15 noiembrie 1794) ca deschizător al unui drum fericit spre carte, artă, disciplină și înaltă viață morală în lumea monahală a veacului al XVIII-lea, curentul său înfățișând una din cele mai de seamă clipe din istoria culturii neamului românesc.

Lucrarea este structurată în trei capitole, având o prefață a autorului în care motivează alegerea temei ca teză de cercetare istorică. Primele două capitole prezintă înființarea celor două mănăstiri: Cernica, în primul capitol și Căldărușani, în al doilea precum și datele generale din biografiile principalilor stareți ai celor două așezăminte monastice. Al treilea capitol cuprinde cele mai importante cercetări, pe bază de documente istorice, unele dintre ele, descoperite la începutul secolului al XX-lea și care au vizat următoarele subiecte: Viața monahală

În aceste mănăstiri până la venirea ucenicilor lui Paisie, Starețul Gheorghe și Diata lui, viața culturală și morală a paisienilor la Cernica și Căldărușani, precum și manuscrisele și însemnările de la Căldărușani. La sfârșitul cărții au fost adăugate 5 anexe cu texte originale privind cuvinte sau sfaturi ale stareților paisieni către monahii de la cele două mănăstiri.

În introducerea scrisă de neobositul cărturar, se aduc următoarele lămuriri: „Din toate știrile tipărite, ca și din cele ce zac în manuscrise, se constată – din ce în ce mai mult – că marele stareț, cu smerit soborul său cel paisiicesc, a fost un înnoitor spre bine nu numai în pământul Moldovei, ci și în cel al Țării Românești și că a sosit vremea cercetării celei mai răbdătoare a activității desfășurate de el și de ucenicii lui. La Neamț și Secu, scriind frumoase manuscrise, ucenicii strigă: și ucenici ne-am învrednicit a fi ai aceluia și ne-am folosit și l-am iubit. Ei pomenesc – găsind o dreaptă explicație – că marele mitropolit de mai târziu, Grigorie al IV-lea, fusese dat ca mirean spre ucenicie la prea fericitul părintele nostru Paisie. În sânurile dreptilor, după moarte, Grigorie se va sălășlui cu Paisie, duhovnicescul său părinte. Până târziu, se va pomeni cu cinste numele lui Paisie care a întărit un sobor și o obște cum n-a mai fost la noi, căci – arată un Isaia Teodorescu la 1854 – dela prea cuviosul stareț Paisie până astăzi, toți stareții au fost numai iconomi buni. În tot acest timp, însemnata operă culturală și morală începută și răspândită de Paisie a avut răsunset important în Țara Românească, unde – sub binefăcătoarea înrâurire zisă „paisiană” – s-a desfășurat aceeași frumoasă muncă rodnică pe tărâmul cărții, spre cinstea mănăstirilor noastre.”

Izvoarele utilizate la alcătuirea lucrării au fost materiale aflate la Academia Română și la Arhivele Statului din București, precum și unele mărturii aflate în biblioteca Internatului Teologic de la Radu-Vodă și în biblioteca Mănăstirilor Cernica și Căldărușani și care s-au pierdut în timpul războiului.

Concluzii

Dintre concluziile formulate de Părintele Furtună privind activitatea ucenicilor Părintelui Paisie de la Neamț menționăm că: „ Cercetând cu luare-aminte firul istoric al acestor mănăstiri, nu va găsi nimeni în Bucovina, ca și în Moldova, în Țara Românească toată, ca și în Oltenia, o mai fericită epocă de ridicare a prestigiului monahismului nostru, care ne-a dovedit că în adevăr înfățișează o treaptă superioară în ordinea morală.

Nemuritoarele osteneli și nevoințe însă pe tărâmul moral au fost unite în curentul lui Paisie cu îndeletnicirile culturale: ceata numeroasă a talmăcitorilor, a dascălilor care ne-au lăsat atâtea traduceri din cărțile Sfinților Părinți, făcând începutul literaturii teologice la noi; harnicii transcriitori de cărți bisericești care socoteau o datorie deosebită ca să lase în biblioteca mănăstirii câteva manuscrise folositoare de suflet; în sfârșit, smeriții cititori sârguincioși care zilnic își îmbunătățeau sufletul privind în cărțile de obște ale mănăstirii lor – toți aceștia vorbesc și astăzi, prin ceea ce ne-au lăsat, despre curentul inaugurat de starețul Paisie de la Neamț, și se numesc în însemnările lor ucenici ai fericitului stareț.

Cernica și Căldărușanii au simțit printre cele dintâi mănăstiri înrâurirea ucenicilor lui Paisie. Am văzut cum Gheorghe starețul, prietenul și ucenicul de aproape al lui Paisie, a introdus normele sau regula acestuia – cum se zicea pe atunci – în cele două mănăstiri care au devenit astfel obști sau chinovii. Nu se va găsi alt stareț care să fi urmat în chip mai asemănător normele paisiene, și care să fi făcut niște adevărate școli duhovnicești din mănăstirile sale, precum a izbutit să facă starețul Gheorghe din Cernica și Căldărușani. Și de asemenea, nu se poate aduce un exemplu mai potrivit în ceea ce privește rolul mișcării culturale și morale pornite de către Paisie, decât studiind activitatea ucenicilor acestuia, în Cernica și Căldărușani.

Bibliografie:

Pr. Dumitru Furtună, „Opera Teologică”, volumele I, II, III, editura Sf. Mina, Iași, 2016.

Pr. Dumitru Furtună, „Personalitate complexă”, volumele IX, editura Sf. Mina, Iași, 2016.

„Mitropolia Moldovei și Sucevei”, nr. 9/10 sept.-oct. 1967.

„Lansarea operei integrale a părintelui prof. dr. Dumitru Furtună, la Seminarul Teologic din Dorohoi”.

Adrian-Ionuț MURARIU, XII A
Referat prezentat în cadrul evenimentului „Zilele
Mitropolit Veniamin Costachi”, ediția a V-a

Simpozion județean „Țara de sus – vatră de cultură și spiritualitate”, ediția I

In data de 27 februarie 2023, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi a organizat secțiunea Simpozion a Proiectului Concurs-simpozion „Țara de sus – vatră de cultură și spiritualitate”, ediția I, inclus în Calendarul competițiilor școlare și în Calendarul activităților educative județene la nivelul Inspectoratului Școlar Județean Botoșani.

Evenimentul, desfășurat începând cu orele 14.30 în regim online pentru participanții celorlalte instituții de învățământ și fizic la nivelul Seminarului, în Sala de festivități „Pimen Mitropolitul”, a debutat prin cuvântul de bun venit adresat de Părintele Director Petru-Georgel Chichioacă, în care au fost prezentate scopul și obiectivele manifestării: cunoașterea personalităților marcante ale culturii și spiritualității din zona de nord a Moldovei și evidențierea lor ca repere pentru tinerii seminariști, evidențierea programului-cadru al anului comemorativ dedicat cântăreților și imnografilor bisericești prin realizare de eseuri și referate pe tematica propusă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și formarea priceperilor de alcătuire a unei lucrări științifice, ca urmare a lecturii, cercetării și valorificării surselor de informație.

„Simpozionul promovează valorile culturale și spirituale ale ținutului în care ne desfășurăm activitatea”. A urmat apoi cuvântul Părintelui Profesor Liviu Botezatu, Inspector de specialitate pe disciplina Religie ortodoxă în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Botoșani, care a apreciat plus-valoarea adusă de un astfel de eveniment pentru comunitatea educațională locală, regională și internațională, eveniment care împlinește totodată și dezideratele educaționale din actualitate privind crearea de

activități extrașcolare și extracurriculare de calitate pe disciplina religie: „Sunt promovate valorile culturale și spirituale ale ținutului acestuia în care ne desfășurăm activitatea. Preocuparea mea ca inspector de religie a fost mereu să-i îndemn pe profesori să depună proiecte în calendarul activităților la nivelul Inspectoratului Școlar, care să scoată în evidență aspectele acestea de spiritualitate, culturalitate, de morală și altele asemenea. Bucuria mea vine datorită temei, o temă inspirată aleasă, care, consider eu, a fost aleasă pentru a scoate în evidență valorile neamului nostru românesc, cu atât mai mult cu cât acestea sunt aproape de noi, și ne aduc aminte de cuvintele Sfântului Apostol Pavel din Epistola către Evrei 13,7: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința”. În același asentiment, consider că acest Simpozion își începe astăzi desfășurarea și cred eu că fiecare personalitate care va fi discutată va fi un reper pentru cei prezenți și pentru cei care urmăresc sau vor citi materialele prezentate. Felicitări Părinte Director, felicitări Seminarului de la Dorohoi pentru inițiativă și colaborare cu celelalte școli din regiune, dar și la nivel național și chiar internațional, și consider că într-o perioadă de timp acest Simpozion-Concurs poate ajunge să fie cuprins în calendarul ministerului educației. Mult succes și felicitări tuturor!” (pr. prof. Liviu Botezatu, inspector școlar pe disciplina religie)

„ Ție, Doamne, înălțăm cântare,
Ție ne rugăm cu voce tare,
Toți pe Tine Te slăvim,
Prin cântare sfântă Ție îți slujim.”

Corul Agnus al Seminarului, coordonat de prof. Răzvan-Gabriel Sarafim, profesor de muzică psaltică și liniară, a interpretat cântarea „Imnul psalților”, versuri și muzică de pr. Cristian Alexandru, membru al grupului psaltic Tronos al Catedralei Patriarhale din București, evidențind legătura dintre conținutul de învățătură de credință al imnelor bisericești și transmiterea acestuia prin intermediul muzicii bizantine. Profesorul dr. Vasile Postolachi a dat citire mesajului transmis de decanul

Facultății de Teologie Romano-Catolică din Vitoria Gasteiz, Spania, un partener de nădejde în proiectele sociale și filantropice desfășurate trans-național, respectiv „Cartea unește inimi” și „Masa bucuriei”, pentru ca mai apoi elevii să își prezinte în plen referatele.

„Trebuie să menționez că printre partenerii acestui proiect se numără Seminariile Teologice „Sfântul Vasile cel Mare” din Iași, „Mitropolitul Dosoftei” din Suceava, „Sfântul Nicolae” din Râmnicu-Vâlcea, „Sfântul Andrei” din Galați, Liceul Teoretic din Lipcani, Republica Moldova, precum și numeroase școli din țară, așa că într-adevăr acest proiect se conturează de la început având o anvergură națională, depășind chiar granițele țării. De asemenea, datorită domnului profesor Vasile Postolachi, care a urmat studii doctorale la Facultatea de Teologie Romano-Catolică din Vitoria Gasteiz, Spania și a legat o frumoasă prietenie cu părintele profesor Jose Antonio Badiola, pe atunci Decan al instituției de învățământ, părintele a ținut să ne adreseze un cuvânt, în speranța participării la edițiile viitoare ale Simpozionului.” (pr. prof. Petru-Georgel Chichioacă)

La finalul prezentărilor, corul Agnus, dirijat de această dată de elevul Ștefan-Teodor Apetrei din clasa a XII-a profilul Teologie, a interpretat melodia corală „Miluiește-mă, Dumnezeuule”, de Gheorghe Cucu.

Să vă apreciați istoria, cultura, credința strămoșească!

Proiectul Concurs-simpozion „Țara de sus – vatră de cultură și spiritualitate”, ediția I va continua prin jurizarea lucrărilor trimise la celelalte două secțiuni, literară și artistică, pentru ca mai apoi articolele să fie reunite și publicate în Revista Simpozionului. De asemenea, în semn de prețuire a făuritorilor Seminarului, de la a

cărui înființare se vor împlini anul acesta 100 de ani, profesori și elevi au oficiat slujba parastasului la mormântul ctitorului, pr. prof. dr. Dumitru Furtună (26 febr. 1890 – 15 ian. 1965), cărturar și folclorist de excepție al zonei noastre, pomenind totodată și pe ceilalți profesori, elevi, ostenitori și binefăcători ai școlii, precum pr. Constantin Muha, pr. Vasile Cojocariu și alții.

În final, Directorul instituției de învățământ, pr. Petru-Georgel Chichioacă a exprimat: „Mulțumim tuturor celor care au participat, care s-au implicat, părinților profesori și profesorilor coordonatori și celor care au coordonat desfășurarea în bune condiții a transmisiunii video și audio a evenimentului, doamnei director Paula Stoleru de la Școala Gimnazială „Alexandru Ioan Cuza” Dorohoi, domnului profesor Alexandru Apostol și mulțumesc vouă tuturor participanților. În linii mari a fost un început bun pentru noi și pentru școala noastră în ce privește acest proiect și sperăm că toate personalitățile evocate din planul vieții culturale precum George Enescu, Grigore Vieru, Angela Paveliuc Olariu, Eugen Neculau, părintele Ilie Cleopa, psaltii și imnografii bisericesti a căror viață și activitate s-a evocat, să reprezinte un model pentru elevii seminariști. Să vă apreciați istoria, cultura, credința strămoșească, toate aceste comori să le valorificați și să le aplicați în viața voastră, Felicitări tuturor!”

Pr. Prof. Cosmin PRISTAVU

Bătrânețea—vârsta înțelepciunii

Anul omagial și comemorativ 2023 a fost dedicat de Patriarhia Română cu precădere slujitorilor Bisericii din postura de cântăreți bisericești, precum și unei categorii de persoane spre care se îndreptă atenția Bisericii, și anume persoanele vârstnice. Depozitarii unui tezaur de experiențe de viață și de înțelepciune, căliți în suferințe și neajunsuri trupești sau sufletești, binecuvântați de Dumnezeu cu a-și vedea „pe fii fiilor lor”, persoanele vârstnice au un loc deosebit în familia-parohia mare și reprezintă „mădular vii” în activitatea și misiunea Sfintei Biserici.

Expoziție „Bătrânețea - vârsta înțelepciunii”

Astfel, întemeiată pe tema anului omagial și comemorativ, dublată de spațiul lunii martie ca „lună pentru viață”, elevii de la Profilele Teologie din cadrul Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi au identificat numeroase texte din Revelație - Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți, precum și din literatura teologică contemporană, care tratează despre tema bătrâneții sau a senectuții ca vârstă a înțelepciunii, a acumulărilor de cunoștințe și experiențe, etapă a vieții anterioară a celei mai importante întâlniri din viață - cea cu Dumnezeu, realizând în acest sens expoziția cu tema: „Bătrânețea—vârsta înțelepciunii”.

Textele au fost extrase și alăturate unor imagini sugestive, imprimate și evidențiate public în cadrul unei expoziții vernisate în spațiul școlă al Seminarului, alături de celelalte activități subliniind importanța și valoarea vieții umane ca dar al lui Dumnezeu, indiferent în ce etapă aceasta s-ar afla.

Pr. Prof. Cosmin PRISTAVU

Cerc de lectură a Noului Testament

La Seminarul Teologic din Dorohoi continuă și în anul școlar activitățile din cadrul cercului de lectură biblică, coordonat de pr. prof. Chichioacă Petru-Georgel, directorul instituției de învățământ, prof. Carmen Popa, consilier educative, și pr. prof. Pristavu Cosmin.

Susținută o dată cu începerea Postului Nașterii Domnului 2022, cercul de lectură biblică acoperă interesul elevilor cu privire la cuvintele lui Dumnezeu cuprinse în Revelația divină și promovează tematica anului omagial și comemorativ.

Scopul proiectului este de a stimula interesul pentru lecturarea individuală și colectivă a Bibliei, cartea cărților și izvorul Revelației dumnezeiești, sub călăuzirea și în spațiul Bisericii, dezvoltarea abilității de a corela mesajul textelor nou-testamentare cu viața cotidiană, cultivarea interesului pentru lectură, îmbunătățirea comunicării orale, a imaginației și a creativității verbale și împărtășirea experienței personale. Activitatea își propune lecturarea celor patru Sfinte Evanghelii pe parcursul anului școlar 2022-2023, în cele cinci module, prin întâlniri săptămânale, și oferirea de feedback prin evidențierea celor mai reprezentative mesaje-citat întâlnite pe parcursul lecturii și prin eseuri creații proprii.

Campionat de șah la Seminarul Teologic „Sf. Vasile cel Mare” din Iași

Elevii Seminarului Teologic Dorohoi au pasiuni diverse fiind captivați unii dintre ei de „sportul minții”.

În data de 29 aprilie 2023, la Seminarul Teologic Ortodox „Sf. Vasile cel Mare” Iași s-a desfășurat Campionatul anual de șah. Cu o atitudine fairplay, dar și cu dorința unei frumoase reușite, elevii noștri s-au bucurat că încă de la prima participare la acest tip de competiție au obținut un Locul I (Butnaru Teofil-Gabriel) și 3 mențiuni (Apetrei Ștefan-Teodor, Șurubaru Theodor-Sebastian, Corduneanu Ioan-Răzvan).

Își exprimă recunoștința pentru îndrumare și sprijin profesorului coordonator Crețu Radu-Valentin, alături de care transmit mulțumiri Părintelui Director, prof. Chichioacă Petru-Georgel pentru încurajarea diversității activităților extrașcolare la nivelul Seminarului dorohoian.

Proiectul național „Acționăm just”

În data de 12 mai 2023, Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog (CPECA) Botoșani din cadrul Agenției Naționale Antidrog a implementat o serie de activități interactive de educație juridică în domeniul prevenirii și combaterii consumului și traficului de droguri în cadrul Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi.

Acțiunile derulate fac parte din proiectul național „Acționăm just” și au constat în realizarea de activități de promovare a educației juridice în mediul liceal. La activități au participat elevii claselor IX-XII, ocazie cu care aceștia au aflat ce presupune noțiunea de răspundere juridică, distincția între infracțiune și contravenție, dar și cadrul legal în domeniul prevenirii și combaterii consumului și traficului de droguri.

Prin derularea acestui proiect, specialiștii Agenției Naționale Antidrog își propun prevenirea, întârzierea debutului sau încetarea consumului de droguri și/sau reducerea consecințelor negative asociate consumului de droguri, precum și reducerea infracționalității în rândul elevilor de gimnaziu și de liceu, prin participarea la activități de educare în domeniul juridic. De asemenea, un alt obiectiv important al proiectului îl reprezintă creșterea nivelului de educare, conștientizare și responsabilizare a cadrelor didactice, privind prevenirea și combaterea consumului și traficului de droguri, la nivel național.

Activitățile preventive din cadrul proiectului „Acționăm just” se desfășoară în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Botoșani, în anul școlar 2022-2023.

Prof. drd. Vlad ISTRATE

Premierea olimpicilor de la etapa națională a Olimpiadei Naționale de Religie

Apropierea finalului de an școlar aduce pentru elevii Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi o nouă recunoaștere a pregătirii consecvente a elevilor îndrumați cu dăruire de profesorii lor.

În data de 09 iunie 2023, Mitropolia Moldovei și Bucovinei Iași, din încredințarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a organizat festivitatea de premiere a elevilor și profesorilor îndrumători din județul Botoșani care au obținut premii și mențiuni la olimpiada națională la disciplina Religie și la disciplinele teologice de specialitate (pentru elevii Seminarilor și Liceelor Teologice Ortodoxe) în anul școlar 2022-2023.

Gazda acestui eveniment a fost Protopopiatul Botoșani, fiind prezenți la eveniment Pr. Barnea Alexandru - consilier învățământ Mitropolia Moldovei și Bucovinei Iași, Pr. Leonte Gabriel - referent sector învățământ Mitropolia Moldovei și Bucovinei Iași și Pr. Botezatu Liviu - Inspector Școlar Religie Inspectoratul Școlar Județean Botoșani.

Dintre elevii Seminarului teologic dorohoian, la Olimpiada Națională de Religie, Seminarii și Licee Teologice, Cultul Ortodox, clasele IX-XII, desfășurată la Suceava în perioada 6-9 aprilie 2023, au participat și obținut Premiul special, următorii elevi: Tatarciuc Ioan-Matei, a IX-a (profesor coordonator Pr. Chichioacă Petru-Georgel); Simean Emanuel-Petrișor, a X-a (profesor coordonator Pr. Chichioacă Petru-Georgel); Neagu Codrin-Marian, a XI-a (profesor coordonator Pr. Pristavu Cosmin-Constantin).

Concursul de istorie locală „Eroul de lângă mine”

Ziua Înălțării Domnului este și ziua comemorării eroilor care și-au dat viața pentru dănuirea ființei noastre naționale, o zi cu puternică încărcătură emoțională pentru români. Cu acest prilej, pe 25 mai, la Cercul Militar Județean, a avut loc premierea elevilor participanți la concursul de istorie locală, Eroul de lângă mine, eleva Prodan Edera, de la Seminarul Teologic Liceal Ortodox “Sfantul Ioan Iacob” Dorohoi, coordonată de dna. Prof. Pușcașu Maria-Cristina, obținând premiul I, secțiunea liceu, cu un eseu în care a descris evenimentele prin care a trecut un veteran aflat încă în viață, participant la al Doilea Război Mondial.

Eseul a fost realizat, în urma discuțiilor purtate de elevă, cu veteranul, fiind o experiență foarte plăcută pentru aceasta.

Consider că este o experiență plăcută pentru elevi, deoarece, fiind atât de aproape de persoana participantă la evenimente, pot simți o mare parte din trăirile acesteia. Faptul că ne cunoaștem istoria și știm câți oameni s-au jertfit pentru patrie și pentru noi, generațiile care am urmat, ne face să apreciem ceea ce ei au făcut pentru noi și pentru iubirea de țară, fără a aștepta vreo răsplată, cum spunea și Nicolae Iorga: “ Nu numai că eroismul nu se poate porunci, dar e cu neputință să îl răsplătești.”

Prof. Maria-Cristina PUȘCAȘU

Concurs cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea apăr viața”

Prima participare a elevilor Seminarului la concursul „Cu viața mea apăr viața”.

Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Nicolae Iorga” al Județului Botoșani, în colaborare cu Serviciul Voluntar pentru Situații de Urgență Botoșani, Filiala Județeană a Societății Naționale de Cruce Roșie Botoșani și Inspectoratul Școlar Județean Botoșani, a organizat în data de 20 mai 2023 concursul cu tematică de protecție civilă „Cu viața mea apăr viața”.

S-au înscris și au participat peste 50 de elevi din județ, printre care și 4 elevi ai Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi (Doroșincu Marian-Alexandru, Ghiorțu Rareș-Valentin, Mihai Luca-Gabriel, Șurubaru Theodor-Sebastian), coordonați de

domnul profesor Crețu Radu-Valentin.

Scopul concursului a fost „cunoașterea și aprecierea factorilor de risc ce pot genera situații de urgență sau dezastre, a modului de acțiune în cazul iminenței producerii unei situații de urgență, precum și formarea spiritului de solidaritate și implicarea în acțiunile de prevenire și de intervenție în astfel de cazuri”, conform declarației IJSU Botoșani.

Elevii participanți au susținut o probă teoretică și două probe practice: „La proba teoretică, elevii au completat un chestionar cu întrebări din domeniul protecției civile. Probele practice au constat în transportarea unei persoane accidentate pe targă pe o distanță de 50 m și deplasarea cu masca pe figură într-un raion cu obstacole,

contracronometru.”

Obținerea unui loc bun în clasamentul acestei competiții și recunoașterea rezultatelor prin acordarea unei mențiuni echipajului care a reprezentat Seminarul

teologic dorohoian, confirmă eforturile elevilor noștri și pasiunea pentru acest domeniu al educației.

La festivitatea de premiere au participat: domnul prim - adjunct al Inspectorului șef al ISU Botoșani - colonel Petru Pălimariu și domnul Inspector Școlar General al ISJ Botoșani - profesor Bogdan Gheorghe Suruciuc.

Toți participanții merită felicitări fiind din start câștigători prin experiența dobândită din participarea la acest concurs.

Prof. Radu-Valentin CREȚU

Activitatea „Violența în imagini”

Miercuri, 18 ianuarie 2023, la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi, membrii Comisiei pentru prevenirea și eliminarea violenței, a faptelor de corupție și discriminării în mediul școlar și promovarea interculturalității au derulat activitatea „Violența în imagini”, punând accent pe impactul pe care mass-media

îl are asupra comportamentului elevilor. S-au prezentat studii de caz, au avut loc dezbateri care au demonstrat că adolescenții expuși la filme sau jocuri cu caracter violent sunt predispuși să imite acest tip de comportament, creând astfel situații tensionate sau violente.

Puterea cuvintelor:

1. Dacă nu poți face bine, nu-lăsa pe altul rău!
2. Fii blând cu cuvântul tău și cu învinșii!
3. Trăiește într-o inimă curată!
4. Dacă vorbești cu cineva, vorbește cu respect!
5. Dacă vorbești de rău, vorbește cu încredere în Dumnezeu!
6. Dacă vorbești de rău, vorbește cu încredere în Dumnezeu!
7. Dacă vorbești de rău, vorbește cu încredere în Dumnezeu!
8. Fii blând cu cuvântul tău și cu învinșii!

Semnele violente ale inegalității sociale din trecut pot fi găsite în osulele rupte descoperite în urma săpăturilor arheologice.

Știați că...?

- În evul mediu, călugării erau marginalizați pentru credința lor și adesea erau zdrobiți sau arși de vii.
- Bărbații care făceau zilnic muncă manuală, precum zidăria din piatră sau fierăria, erau predispuși rușii cașilor și erau uciși fără a fi judecați, deoarece nu mai erau de folos societății.
- Femeile sufereau pe parcursul vieții leziuni grave. Ruperea maxilarului, a picioarelor, a coaselor erau provocate de partenerii barbari care considerau că femeia trebuie să fie supusă. Fîind considerat „cîmpul societății”, bărbatul nu era judecat și nici sancționat pentru aceste acte violente.
- În vechime, caii și măgarii erau chinăți și folosiți la călărea pietrelor sau mărfurilor foarte grele. Cînd se accidentau sau înăbrănceau, erau omorâți și incinerăți.

Violența nu e o soluție!

Bătaia nu este o soluție!
Vorba dulce, mult aduce!
Controlază-ți nervii și îneca-
să-i înțelegi pe cei din jur!
Violența nu va ajuta niciodată!
Violența NU este o metodă de rezolvare
a problemelor!
Violența de gen Un gen,
fără îndoială, dramatic.
Stop violență!
Mai bine prieten decât dușman.
Înțelepciune nu are nevoie de violență.
Fii mai deștept decât pumnul!
Folosește cuvinte, de asta le ai!
Până și cele mai mici răutăți lasă urme!
Vorbește frumos cu cei din jur!
Ție ți-ar plăcea să fii tratat așa?!Hai mai bine să vorbim despre muzică
decât să ne certăm!

În anul școlar 2021-2022 s-au înregistrat 9.741 de acte de violență în școlile din România, cu două mii de cazuri mai multe decât în anul școlar 2019 – 2020, când au fost înregistrate 7.715.

PROIECT REALIZAT DE COMISIEA PENTRU PREVENIREA ȘI ELIMINAREA
VIOLENȚEI ÎN MEDIUL ȘCOLAR ȘI PROMOVAREA INTERCULTURALITĂȚII
ȘCOLARE
SEMINARUL TEOLÓGIC LICEAL ORTODOX
„SFINȚUL IOAN IACOB” DOROHOI
Ianuarie 2023

Tot cu această ocazie a fost lansată și broșura „Violența nu e o soluție”! Atât imaginile, cât și conținutul au fost realizate de elevii Seminarului, care au arătat, din nou, disponibilitate și interes în a participa la acest tip de activități.

Prof. drd. Vlad ISTRATE

Săptămâna porților deschise

În perioada 24-28 aprilie 2023 la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi a avut loc Săptămâna porților deschise.

Deopotrivă elevi și profesori, cu toții au fost onorați de vizitele colegilor mai mici, potențiali viitori elevi ai școlii noastre, pe care i-au primit cu dragoste și căroră le-au prezentat toate aspectele din activitățile curriculare și extracurriculare din viața de elev seminarist dorohoiian.

Elevii noștri au fost, și de această dată, protagoniștii acestui eveniment. Astfel, aceștia au prezentat viitorilor bobocei, pe lângă activitățile instructiv-educative, spațiile școlare, calendarul admiterii, condițiile de studiu, cazare și recreere.

Oaspeții care ne-au vizitat sunt de la Școala nr. 5 „Spiru Haret” Dorohoi, Școala nr. 7 „Alexandru Ioan Cuza” Dorohoi, Școala Cornerstone Dorohoi, Școala „Dimitrie Pompeiu” Broscăuți, Școala Dimăcheni, Școala Dumeni, Școala Văculești, Școala Brăești, Școala Smârdan, Școala Mileanca. Aceștia au primit mici daruri și broșuri cu informații pentru admiterea în școala noastră.

Mulțumim tuturor celor care au ales să ne treacă pragul și să descopere ce înseamnă familia Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi!

Prof. Gianina BUTESCU

Copilăria și importanța ei în viața omului

Dincolo de tărâmul basmelor, copilăria este mai presus de toate, universul simplității și al nevinovăției. „Hai mai bine despre copilărie să povestim, îndeamnă marele povestitor Ion Creangă, că ea singură este veselă și nevinovată și drept vorbind, acesta-i adevărul”. Nostalgia după ea devine tot mai pregnantă cu cât înaintăm mai mult în vârstă, așa încât nu puțini suntem aceea care ne întrebăm retoric prin gura lui Eminescu: „Unde ești copilărie? /Cu pădurea ta cu tot” (*O rămâi*) și cu poetul basarabean Vasile Roman-ciuc afirmăm: „Tu copilărie/Verde împărăție!/Nu te voi uita, câte zile voi avea” (*Copilărie, parc-ai fost ca ieri*).

Educația religioasă a copilului. Generalități

Această nostalgie are însă un suport teologic: copilăria este rămășița stării primilor părinți în Rai după cum subliniază Sfântul Irineu de Lyon: „iar Adam și Eva erau goi și nu se rușinau, fiindcă în ei erau gândurile nevinovate ca acelea ale copiilor...Ei își păstrau la acea vreme integritatea naturii lor..de aceea nu se rușinau deloc când se sărutau și se îmbrățișau unul pe altul cu nevinovăție ca niște copii”.

Așadar caracteristica principală pe care o aveau primii oameni și copiii din toate timpurile este nevinovăția. Această asemănare între copilărie și starea paradisiacă a primilor oameni, reiese mai bine din cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: „copilul (mic) este străin de slavă deșartă, de dragostea de întâietate și are cea mai virtute: nevinovăția, curăția, smerenia. Un copil dacă e ocărât și lovit nu se supără, nici nu prinde pică iar dacă e slăvit și prețuit nu se îngâmă. Copilul foarte mic nu îi mândru, nu umblă după slavă, nu îi invidios, nu îi certăreț, este lipsit de toate patimile de acest fel și are multe virtuți: nevinovăția, smerenia, nu îl interesează câștigurile bănești, nu îi lăudăros. Este stăpânul unei îndoite filosofii: are aceste virtuți și nu se laudă cu ele”.

În această nevinovăție copilul este atras de ceea ce este bine și frumos. Ar fi nedrept deci ca să lipsească din acest univers Dumnezeu, Care este Binele și frumosul absolut, mai ales că studii recente din Franța confirmă afirmația lui Tertulian că sufletul în mod natural se naște creștin.

Dar ca oameni moștenim natura lui Adam cel căzut, căci: „după cum din izvorul cel otrăvit firește curge apă

otrăvitoare, așa și de la Adam cel infectat prin păcat și deci muritor, în mod firesc trebuie să provină moștenirea muritoare și păcătoasă”. De aceea pe bună dreptate afirmă Mitropolitul Alexander Mileant: „los padres cometen un gran error cuando consideran al niño una criatura inocente, libre del mal. La experiencia demuestra que el niño viene al mundo no sólo con las buenas tendencias, sino, también, con las malas. Estas tendencias, según la ciencia, se llaman “hereditarias,” pero la Iglesia las llama “la semilla del pecado original.” Cada persona nace con heredada predisposición al mal” (părinții fac o mare greșeala atunci când cred că copilul este o ființă nevinovată, liberă de rău. Experiența arată că pruncul vine în lume nu doar cu predispoziții bune ci de asemeni și cu predispoziții rele. Aceste predispoziții se numesc conform științei *predispoziții ereditare*, dar Biserica le numește *sămânța păcatului strămoșesc*. Fiecare persoană se naște cu o predispoziție moștenită spre rău). De aici reiese importanța educației religioase a copilului, educație la care participă în mod special: familia, preotul și profesorul.

În ceea ce privește importanța copilăriei asupra vieții omului: ea își pune amprenta asupra acesteia, jucând un rol important în conturarea personalității omului: „Todos los aspectos de la vida humana — su carácter, el sentido de responsabilidad, las buenas y malas costumbres, la habilidad de enfrentar las dificultades, el sentimiento de piedad — son formados principalmente en la niñez. Las vívidas memorias de la infancia fortalecen y dan un sentimiento cálido a la persona en los momentos

difíciles de la vida, mientras que aquellos que no tuvieron una infancia feliz, de ninguna forma pueden hacerla. Cuando nosotros conocemos a estas personas — un huérfano que no conoció el cariño de los padres, una hijastra o un hijastro con un espíritu afectado debido a que en la infancia experimentaron problemas familiares, los abandonados para ser educados por gente ajena — detectamos en sus almas las heridas de las difíciles y dolorosas tempranas impresiones” („toate aspectele vieții umane: caracterul său, simțul de răspundere, obiceiurile bune și rele, puterea de a înfrunța dificultățile, sentimentul se formează în mod special în copilărie. Amintirile vii ale copilăriei întăresc și încurajează pe o persoană în momentele dificile ale vieții, în timp ce acei oameni care nu au avut o copilărie fericită nu pot să se refacă. Când întâlnim astfel de persoane: un orfan care nu a cunoscut dragostea parintească, un copil sau o copilă vitregă cu un suflet afectat din cauza faptului că în copilărie au trăit probleme familiare, fiind părăsiți spre a fi educați de străini, vom detecta imediat în sufletele lor rănila lăsate de amprentele timpurii dureroase și dificile).

Și Sfântul Ioan Gură de Aur confirmă importanța copilăriei în conturarea personalității omului, printr-o preafrumoasă comparație subtilă: „dacă vei întipări în sufletul lui fraged învățăturile cele bune nimeni nu va putea să i le desprindă, ele se întăresc ca și sigiliul aplicat pe ceară. Copilul când e mic, tremură, se teme și are respect și de chipul tău și de cuvintele tale și de tot ce faci”. Astfel încă o dată se vedește rolul educației în perioada copilăriei căci: „în mod principal această vârstă are nevoie de învățăturile noastre: cum ea este fragedă, învățăturile care i se dau intră ușor în sufletul lor: este momentul critic de care depinde viața lor întregă să aleagă viciul sau virtutea. Dacă deci de la început și din primii ani copiii sunt întorși de la păcat și sunt puși pe calea cea dreaptă, li se va imprima lor, obicei bun care va rămâne în ei ca o a doua natură; ei nu vor fi duși de la sine la rău, obiceiul îi va reține și-i va antrena la bine. Prin aceia noi îi vom face mult mai folositori pentru stat chiar decât bătrânii și le vom insufla din tinerețe, virtuțile maturității”. Mai mult de atât chiar și Sfânta Scriptură vorbește despre influența copilăriei asupra celorlalte stadii ale vieții: „deprinde pe copil - zice Solomon- cu purtarea pe care trebuie să o aibă, chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea”(Pilde 22,6). De aici reiese clar importanța educației religioase în

viața copilului, lucru pe care îl vom dezvolta în continuare.

Argumente pentru o educație religioasă

Încă din Vechiul Testament educația religioasă a copilului ocupa un rol important. În Vechiul Testament tatăl avea obligația de a-i învăța pe copiii săi Legea. El îl învăța să îl iubească pe Domnul Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul (Deuteronom 6, 4-9). Tatăl își ducea adesea fiul la sanctuare (I Samuel 1,4) sau la templul din Ierusalim unde copilul auzea cântându-se psalmi și participa el însuși la cult. El îl deprindea pe copil chiar din primii ani în lecturarea celor cinci cărți ale lui Moise, ascultând astfel porunca lui Dumnezeu: „cuvintele acestea să le sădești în fiii tăi și să vorbești din ele când șezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci și când te scoli” (Deuteronom 6, 6-7). Pesimistul autor al Ecclesiastului pune învățătura religioasă mai presus de oricare altă învățătură: „și peste toate acestea, fiul meu, să fii cu luare aminte: scrisul de cărți este fără sfârșit, iar învățătura multă este oboseală pentru trup. Iată pe scurt tot ceea ce ai auzit, aceasta este: teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui! Aceasta este lucru convenit fiecărui om!” (Ecclesiast 12,12-13). În Vechiul Testament se poate observa un dublu aspect al educației religioase: pe de o parte este aspectul cognitiv: copilul era ghidat de părinte să cunoască și să învețe Legea lui Moise dar mai important era aspectul formativ. Prin comportamentul său, tatăl îl învăța pe fiu cum să aplice Legea lui Moise în viața lui.

Noul Testament se deschide în fața noastră, oferindu-ne imaginea și Învățătorului suprem: Domnul Iisus Hristos: „creștinismul și-a conturat o doctrină, o teologie pe baza învățăturilor doctrinare propovăduite de cel mai mare Învățător! Fericiți vor fi fost ascultătorii Săi contemporani! uimiți adversarii Săi! Chiar și cei mai înverșunați dintre aceștia au recunoscut cu sinceritate: *niciodată nu a vorbit vreun om ca Omul Acesta!* (Ioan 7, 46). Care era de fapt *secretul* acestei supremații retorice incontestabile? Răspunsul ni-l dă Evanghelistul Ioan atunci când spune: *căci îi învăța ca Unul Care are putere, iar nu cum îi învățau cărturarii lor*” (Ioan 7, 29), El este Pedagogul prin excelență, Cel mai mare educator al omenirii și adevăratul Mântuitor al copiilor”. Învățătura propovăduită de El, a pecetluit-o mai întâi de toate cu jertfa Sa din iubire pentru noi. El a spus: „întru aceasta vă veți cunoaște că sunteți ucenicii Mei, de veți avea

dragoste unii față de alții” (Ioan 13, 35) și totodată: „mai mare dragoste ca aceasta nimeni nu are, ca sufletul să și-l pună pentru prietenii Săi” (Ioan 15,13), aceste cuvinte întărindu-le prin moartea Lui pentru noi. Din aceasta iubire nespusă a Lui, nelipsiți sunt și copiii: „și aduceau la El pe copii, ca să-și pună mâinile peste ei, dar ucenicii îi certau pe cei care îi aduceau. Iar Iisus văzând s-a mâhnit și le-a zis: *Lăsați copiii să vină la Mine, căci a unora ca acestora este împărăția lui Dumnezeu*” (Marcu 10, 13-14). Educația adusă de Cel mai mare Învățător este superioară oricărei alet educații prin faptul că leagă atât de strâns iubirea de Dumnezeu de cea de aproapele, încât una fără alta nu există (I Ioan 4,20) iar în categoria celor pe care trebuie să îi iubim, El introduce o nouă categorie de oameni: dușmanii, cei ce ne fac rău și ne blestemă (Matei 5, 44).

Sfinții Părinți pun și ei accent pe educația religioasă a copilului. Unii accentuează și rolul educației laice (Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Grigorie Teologul) îndemnând tinerii chiar să citească scrierile filosofilor antici dar: „să luăm din aceste cărți, cât ni se potrivește nouă și cât se înrudește cu adevărul iar restul să-l lăsăm. Și după cum atunci când culegem flori de trandafir, dăm la o parte spinii, tot așa și cu niște scrieri ca acestea, să culegem cât este de folos și să ne ferim de ce este vătămător”. Deasupra însă a oricărei educații, ei au pus-o pe cea religioasă a copilului, accentuându-o atât de mult: „părinții care nu se îngrijesc de buna creștere a copilului lor sunt mai răi decât ucigașii de prunci, pentru că primii omoară sufletul nepieritor iar ultimii doar trupul muritor”. În toate scrierile hrisostomice, scopul educației creștine a copilului este acela de a forma un atlet al lui Hristos. Cu câteva secole înainte de Sfântul Ioan Gură de Aur și Clement Alexandrinul trasa câteva scopuri ale educației religioase: „Învățătorul este deci Logosul care ne conduce pe noi copiii spre salvare...cât privește pedagogia aceasta este religia: ea este în același timp învățătură în serviciul lui Dumnezeu, educația în vederea cunoașterii și a bunei formări care ne conduce spre cer. Numele de *pedagogie* acoperă realități multiple: pedagogia pe care o cere conducerea și instruirea; pedagogia care dă orientarea și învățământul; în al treilea rând pedagogia în sensul formării primite; apoi pedagogia ca materie de predat. Cât despre pedagogia lui Dumnezeu, aceasta este indicarea căii drepte a adevărului în vederea contemplării lui Dumnezeu, indicația unei sfinte con-

duite printr-o perseverențe eternă”.

De aici decurge superioritatea educației religioase: ea pregătește pe cel educat să se întâlnească cu Hristos și totodată îi arată calea spre fericirea veșnică, în timp ce celelalte materii au ca scop principal bunăstarea omului doar în această lume. Raportul dintre educație creștină și cea școlară este bine punctat de către Mitropolitul Alexander Mileant, fără deisgur a se nega rolul celei din urmă. El precizează că educația creștină sădește un fundament moral și spiritual în copil, în timp ce educația școlară este necesară pentru dezvoltarea abilităților intelectuale. Cele două activități sunt foarte diferite. Nu există niciun argument care să arate că educația școlară ar dezvolta vreo latură morală a copilului. Multă lume poate fi bine instruită dar poate fi rău educată și departe de ceea ce este duhovnicesc. Pe de altă parte un țăran, fără educație se poate afla într-un nivel duhovnicesc și moral mai mare. Educația în familie sau la școală despărțită de religie, se rezumă la un scop temporar, lumesc, legat de necesitățile familiei sau ale societății sau ale țării. În schimb educația creștină se ocupă cu dezvoltarea morală a sufletului, bazată pe principiile veșnice ale lui Dumnezeu. Ea nu se schimbă în funcție de tendințele politice sau în funcție de noile idei sociologice pentru că fundamental ei este revelația lui Dumnezeu. Educația creștină de asemeni are toate elementele perfecțiunii umane, a educa un creștin înseamnă a forma un om de suflet, capabil de sacrificiu și devotement, un om care a părăsit egoismul și a îmbrăcat haina altruismului.

Educația religioasă, îndreptată către inima și voința copilului, dezvoltă sentimental religios al acestuia. Lipsa unei educații religioase în copilărie, se va manifesta în caracterul persoanei de mai târziu- se va produce o fisură în formarea spirituală. Copiii receptează foarte ușor imaginile religioase și instincriv sunt atrași de tot ceea ce se deschide înaintea lor ca bine și frumos. Dacă privăm pe copil de aceste sentimente, sufletul său va deveni rigid și fără strălucire. Mitropolitul Alexander Mileant afirmă că persoanele pe care noi le considerăm de succes, care sunt pline de energie provin din familii mari, muncitoare și cu o puternică tradiție religioasă.

Educația religioasă a copilului nu este nicicum o lezare a libertății lor ci din contra o datorie sfântă a părinților în primul rând: „după cum pictorii lucrează cu multă exactitate tablourile- spune Sfântul Ioan Gură de Aur-, iar sculptorii statuile, tot astfel și fiecare tată și

mamă trebuie să-și dea silința pentru desăvârșirea copiilor- aceste tablouri, aceste minunate icoane a lui Dumnezeu”.

Unei societăți secularizate care nu înțelege rolul religiei în viața copilului, Sfântul Ioan Gură de Aur se grăbește să ofere un răspuns: „Dar mi se poate obiecta: *la ce folosește copiilor noștri educarea sufletului? La ce le folosește viețuirea morală desăvârșită?* Ei bine, acest gând este cel care strică totul, anume că lucrul cel cu adevărat de neapărată trebuință, cel care menține viața noastră este socotit secundar. Dacă ar vedea cineva pe fiul său bolind cu trupul, negreșit că n-ar spune: *ce folos are să se facă sănătos?* Dimpotrivă, și-ar da toată silința să-I facă atât de sănătos, încât să nu i se mai întoarcă boala. Când însă sufletul copilului e bolnav, părinții spun că nu are nevoie de nicio îngrijire. Și îndrăznesc să se mai numească părinți după ce rostesc astfel de cuvinte”.

Prezența religiei în școală este necesară deoarece, școala pregătind sistematic copilul în perspectivă intelectuală, morală, civică, estetică, igienică, component religioasă se adaugă acestora în mod firesc, organic urmărindu-se complementaritatea și continuitatea de ordin instructiv și formativ. Constantin Cucuș sistematizează cele mai importante argumente în favoarea educației religioase în școală:

Argumentul cultural- religia este un domeniu al cunoașterii prin care ne putem deschide către experiențe culturale diverse;

Argumentul psihologic: religia invită la autocunoaștere, la descoperirea și dezvoltarea unor sentimente umane înalte;

Argumentul etic: orice religie se bazează pe un nucleu de valori morale și contribuie la interiorizarea acestora;

Argumentul istoric: religia și Biserica sunt profund implicate în marile evenimente istorice;

Argumentul ecumenic: dialogul interconfesional nu e posibil fără o bună cunoaștere a religiei proprii și a altor religii sau confesiuni;

Argumentul teologic: realizarea educației religioase în școală contribuie la dezvoltarea credinței și la interiorizarea valorilor religioase;

Argumentul pedagogic: educația religioasă răspunde unei nevoi de formare umană și este o componentă importantă a educației integrale;

Argumentul antropologic: elevii au nevoie de răspun-

suri la problemele legate de căutările sensului existențial și de dimensiunea transcendent-religioasă ale vieții;

Argumentul epistemologic: elevii au nevoie să cultive toate formele de cunoaștere și expresie a realității. Au nevoie să cunoască realitatea și din perspectivă religioasă și relația dintre gândirea religioasă, științifică și culturală;

Argument în drepturile omului: elevii au dreptul la o educație integrală care nu poate desconsidera dimensiunea religioasă a persoanei și a culturii. În acest sens au dreptul să primească educația religioasă și morală în acord cu convingerile lor iar părinții familiei au dreptul să aleagă educația religioasă și morală care să îi fie oferită copiilor săi”.

Bibliografie:

Ion Creangă, Amintiri din copilărie, II, Ed. Litera Internațional, București, 2002.

Sfântul Irineu de Lyon, Demonstrația propovăduirii apostolice, 14, trad. Dr. Irineu Pop-Bistrițeanul, Ed. Patmos, Cluj-Napoca, 2007.

Sfântul Ioan Gură, Omilia la Matei, Omilia LVIII, II, trad. Pr. Dumitru Fecioru, în P.S.B 21, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1994.

Sfântul Ioan Gură de Aur, Apologia vieții monahale, despre creșterea copiilor, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 2001.

Mitropolit Hierotheos Vlachos, Psihoterapia ortodoxă, trad. Prof. Ion Diaconescu și prof. Nicolae Ionescu, Ed. Sophia, București, 2001.

Pr. Prof. Dr. Vasile Gordon, Introducere în catehetică ortodoxă, apud. Munteanu Bogdan, Educația creștină a copiilor, Ed. Valahia, Craiova, 2008.

Constantin Cucuș, Educația religioasă-repere teoretice și metodice, Ed. Polirom, Iași, 2009.

Pr. Prof. Dr. Petre Semen, Arheologie biblică în actualitate, Ed. Trinitas, Iași, 2008.

Sfântul Ioan Gură de Aur, Problemele vieții, trad. Cristian Spătăreanu și Daniela Filioreanu, Ed. Egumenița, 2009.

Prof. dr. Vasile POSTOLACHI

Festivitățile încheierii anului școlar 2022 - 2023

Impreună am reușit să ducem la bun sfârșit încă un an școlar din viața de licean, respectiv de preșcolar. Încă un an din nobila profesie de cadru didactic ne-a dat șansa de a evolua atât în plan personal, cât și profesional, fiind alături unii de alții, profesori, elevi și părinți.

În clipele încărcate de emoția festivității de încheiere a anului școlar, recunoștința se îndreaptă către fiecare persoană care a înțeles că Seminarul teologic dobrohoian reprezintă colaborare.

Merită mulțumiri fiecare angajat al acestei instituții de învățământ, care a înțeles a fi cu adevărat parte din viața Seminarului.

Recunoștință deplină și părinților pentru implicare și susținere!

Felicitări pentru promovare, dragi elevi!

Felicitări celor care ați făcut cunoscut numele Seminarului prin reușitele voastre la concursuri și olimpiade!

Zile senine în vacanță, pline de clipe memorabile!

Pr. Prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ

Iată-ne într-un moment care împletește armonios începutul cu sfârșitul, un moment presărat cu cele mai profunde și variate sentimente și emoții...un moment al aducerii aminte, al rememorării celor mai frumoase clipe.

Acum 4 ani am primit o misiune ce mi se părea imposibilă, aceea de a vă îndruma, de a vă fi mama de la școală... Ne-am cunoscut, probabil că, atunci când fiecare din noi avea nevoie să se reconstruiască, să învețe puterea vi-

sului frumos, să caute răspunsuri la întrebări nerostite, să adune și să risipească clipe, săptămâni, luni, ani...Toate pentru ca apoi să trăiți, să înțelegeți farmecul celor mai minunați ani-ani de liceu, și să învățați zborul maturității. De acum vă leagă cele mai frumoase amintiri care vor rămâne unice în viața voastră. V-ați format frumos și iată-vă astăzi absolvenți. Sunt mândră de voi și onorată că v-am avut elevi, veți rămâne pentru mine o generație specială! O generație care m-a învățat să devin mamă, să trăiesc fiecare clipă cu și pentru voi... Mulțumesc Părinte Constantin pentru acest privilegiu, sper că de acolo de sus, sunteți mulțumit de ceea ce am reușit să fac!!!

Dragii mei, emoțiile pe care le resimțiți în aceste clipe le veți purta în suflet toată viața voastră, mărturie stau toți cei prezenți astăzi, aici, și care la un moment dat al vieții au trăitaceleși momente, ultimul clopoțel, au răspuns prezent la ultima oră de dirigenție, și-au luat la revedere de la școală, colegi și profesori.

Se încheie astăzi o etapă a vieții voastre pentru a deschide una nouă cu multe posibilități- ETAPA MATURITĂȚII. Sunteți pe punctul de a scrie o nouă poveste care nu va semăna deloc cu ceea ce ați mai trăit până acum. Așa cum este și normal orice noutate aduce frică, îndoiala că veți reuși, dar orice lucru nou pare inițial imposibil de realizat până când vă găsiți voința, motivația și sursele de acțiune.

Îmi doresc să fiți puternici în lumea dezlănțuită, să înfrunțați cu mult curaj furtunile și să arătați lumii că sunteți construiți pentru a fi cei mai buni. Am încredere în voi și știu că sunteți ambițioși și că veți răzbi în viață

Vă doresc din tot sufletul să aveți succes la examene(atestate, competențe, bacalaureat. Admitere) să fiți inspirați în alegerile pe care le veți face, să vă împliniți visurile și să ajungeți acolo unde vă doriți!

Mergeți liberi, zburăți spre noi zări dar nu uitați de unde ați plecat, nu vă uitați rădăcinile. Nu uitați că suflurile noastre, ale profesorilor, brațele noastre și porțile STLD vor rămâne mereu deschise pentru voi. Veți găsi aici un umăr pe care să plângeți sau sau o față care să vă zâmbească și să vă încurajeze. Puteți reveni oricând să împărtășiți cu noi necazurile sau bucuriile voastre!

Nu uitați să purtați mereu cu voi cele 3 valori fundamentale ale omului: DEMNITATEA, ADEVĂRUL ȘI BUNĂTATEA!

Munca noastră, a profesorilor, nu a putut fi completă fără sprijinul părinților voștri. Nu uitați să le mulțumiți mereu pentru eforturile lor, pentru dragostea cu care v-au înconjurat, dar și pentru răbdarea de care au dat dovadă în momentele voastre de slăbiciune. A fost un efort de echipă și de aceea vreau să le mulțumesc în numele vostru. Mulțumim dragi părinți.

Și în același timp, vreau să mulțumesc, în numele elevilor mei, tuturor celor care și-au adus aportul în formarea lor ca „oameni mari”!

Prof. Anamaria HOTĂRAN

Stimați profesori, iubiți părinți și dragi absolvenți, chiar dacă ne vine sau nu să credem, iată că timpul nu iartă, iar mai devreme sau mai târziu cu toții ajungem la momentul în care spunem „Rămas bun” locului care ne-a fost a doua casă timp de 4 ani. Legăturile create aici au fost ca niște frânghii care ne-au scos la liman ori de câte ori se abătea vreo furtună asupra noastră. Întotdeauna am găsit un umăr pe care să plângem, și o voce care să ne încurajeze. Am fost o familie, numeroasă, ce-i drept, dar frumoasă și plină de veselie, deși, uneori, ca în orice familie au mai apărut și divergențe, însă întotdeauna le-am depășit împreună. Parcursul nostru a fost unul tumultuos, având în vedere faptul că suntem o generație a pandemiei, și că am pierdut timp valoros pe care nu am reușit să îl petrecem împreună. Cel mai important este că printre toate, noi am reușit să rămânem uniți, ceea ce ne-a dovedit că suntem puternici, întotdeauna vremurile grele au creat oameni puternici. Nu este ușor să ne despărțim, însă știm cu toții celebrul refren care ne spune că poate, apusul de soare e doar răsăritul văzut de la spate. Noi nu spunem „poate”, ci suntem siguri că o dată cu acest final, înaintăm către un nou răsărit. Ce a fost, a fost frumos și de folos, iar ce va veni, va fi de asemenea stâlp de susținere în evoluția noastră ca oameni. Fiecare etapă are rostul său și învățăturile sale. Fiecare om întâlnit are rolul său în povestea noastră, chiar și cei care ne pun piedici, și încearcă, mai pe față sau mai pe ascuns să ne înțepe. Orice înțepătură primită pe nedrept, este de fapt lansarea către niveluri mai înalte, și întărirea ideii că

Dumnezeu nu doarme niciodată, chiar dacă uneori ni se pare că întârzie, El știe cel mai bine când și cum să dea fiecăruia plata. Vă mulțumesc!

Ramona PRODAN, XII B

Și acum, pentru că a venit timpul să zic și eu ceva, vreau să mai spun o ultima dată: Bună ziua! Mă numesc

Apetrei Ștefan, sunt elev în clasa a 12-a, profilul pastorală și totodată președinte în cadrul CȘE.

Au trecut 4 ani de parcă nici nu ar fi fost. Parcă mai ieri am intrat pe poarta Seminarului în clasa a 9-a și de atunci timpul a tot trecut fără să-mi dau seama. Suntem o generație specială, am prins o perioadă dificilă, fapt care ne-a afectat mult, însă, cu toate astea am reușit să ne mobilizăm și să facem lucruri frumoase împreună. Nu pot acum să cuprind toate activitățile, spectacolele, concertele și concursurile cu adevărat deosebite de care am avut parte în acești 4 ani, însă aș vrea să îi mulțumesc domnului profesor Răzvan Sarafim. Cred că vorbesc în numele tuturor băieților când spun că ați reușit să faceți imposibilul. Ați găsit corul într-o perioadă în care nu se mai făcea aproape nimic și cu toate astea am reușit, anul acesta, să aducem acasă premiu la olimpiadă, etapa regională și nu numai.

Dacă tot suntem la capitolul mulțumiri, țin în mod special să îl menționez și pe domnul profesor de dogmatică, Vasile Postolachi. El este cel care în acest an ne-a implicat în niște activități și spectacole cu adevărat superbe alături de elevi ai liceelor de peste Prut.

Nu în ultimul rând, vreau să îi mulțumesc Părintelui Diriginte pentru răbdarea permanentă de care a dat dovadă, grija și iubirea părintească pe care a arătat-o tuturor. El a fost persoana care ne-a ghidat prin cei 4 ani de liceu prin cuvinte și învățături deosebite care ne-au ajutat și acum și sunt sigur că ne vor ajuta și pe viitor. Am reușit, din niște persoane aproape necunoscute să închegăm o clasă cu adevărat unită, o familie, lucru pe care eu l-am avut în minte și mi l-am dorit încă din clasele mici.

Ca un ultim gând...vreau să mulțumesc băieților din cor, alătri de caree am reușit să strâng multe amintiri frumoase, multe emoții și multe trăiri ce merită povestite. Îmi doresc ca în anii următori să fiți mai buni, mai sânguincioși și mai doritori de performanță și de muzică.

Liceul a fost o perioadă din viața mea pe care nu o s-o uit, cu bune și cu mai puțin bune, Seminarul va rămâne un „acasă” mereu și asta se datorează profesoriilor care chiar iubesc ceea ce fac și elevilor care muncesc pentru fiecare activitate sau spectacol. Crescând am văzut multe generații terminând și mereu m-am întrebat de ce au iubit așa mult această școală... Iată că astăzi pot spune că am înțeles. Vă mulțumesc!

Ștefan-Teodor APETREI, XII A

Prin zarea nopții

Prin zarea nopții întunecate Om de geniu într-o lume
Un luceafăr mult prea sfânt Mult bolnavă și săracă,
Strălucește-n a nopții carte Visător ca-ntr-o pulbere,
Te descriu într-un cuvânt Doar de suflet înțeleasă.
Luminat.

În mijloc de codru, Nici lumina florii albastre
Când lacrimile se adună, Nu mai strălucește-n vis,
Se revăd într-o sclipire E doar umbra ce se duce
Sub un dulce clar de lună. Încet, încet spre un abis.

Când câmpiile asire, Unde omul păcătos
Iarba praful și-l îneacă Cade-n slujba răului,
Zarea e în strălucire, Visător și orgolios
Iubirea nu o mai învață. Calcă-npotriva vântului.

Edera Ionela PRODAN,
XII B

Sute de poezii,
Asemenea anilor, în mii,
Rătăcesc spre o iubire
Împlinită în clipire
Însă, negrul tot desparte.

Zile și vieți împarte,
O cunună înflorită
De o viață pizmuită,
Vrând mereu să reveleze,
Amintiri fără miresme.

Timpul însă, tot se duce,
Și regrete mereu aduce,
Retrăirea iubirii vii,
Sentimente de copii.

"Wedding Traditions Cultural Awareness"

Mobilitate transnațională în cadrul proiectului Erasmus+ "Wedding Traditions Cultural Awareness" în Slovacia, la Dolny Kubin

Proiectele Erasmus+ au fost dintotdeauna o oportunitate pentru elevi, părinți și cadre didactice. Aceste schimburi de experiență sunt o reală necesitate pentru dezvoltarea și introducerea dimensiunii europene în școală.

În perioada 8-12 mai 2023, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sf. Ioan Iacob” Dorohoi a fost reprezentat de o echipă formată din profesori și elevi la activitatea transnațională de predare/formare/învățare din cadrul proiectului Erasmus+ "Wedding Traditions Cultural Awareness", care a avut loc la Dolny Kubin, în Slovacia.

La această activitate au participat reprezentanți și din Turcia, Spania, Lituania, care timp de 5 zile, alături de gazdele slovace au realizat activități specifice obiectivelor proiectului.

Astfel, pe lângă prezentările pregătite de fiecare echipă, elevii au lucrat pe grupe și au realizat broșuri, aranjamente de nuntă specifice zonelor pe care le reprezintă. Elevii participanți au învățat dansuri și jocuri specifice nunților slovace. Deopotrivă, elevii și profesorii participanți la această activitate transnațională au avut oportunitatea să descopere din cultura și civilizația specifică țării gazdă prin vizitarea unor obiective importante regiunii Orava: muzeul satului Zuberec, castelul Orava și primăria din Dolny-Kubin. Activitatea transnațională a atins obiectivele propuse și a fost ultima întâlnire de acest gen din cadrul proiectului.

ȘTEFAN, VOIEVOD SFINȚIT

Sclipiri de bucurii în lacrimi
Și clipe sfinte pentru noi
Strigați cu lacrimi suspinând
Eu sunt al vostru Dumnezeu.

Victorios pe câmpul mare
În război și în necaz
În sclipiri, în zări de soare
Stă voievodul cel viteaz.

Armata de creștini români
Trăiesc mereu în sfinte clipe,
Victorios cu oastea sfântă
Stă mereu ca să-n firipe

Voievod și om cinstit
Remușcat de al său dor,
Cu bunătate, liniștit,
Vorbește întregului popor.

Om cinstit de'ntreg poporul
Conducător spre libertate,
Potesti durerea, dar și dorul
Țării-ntregi nevindecate.

Claudiu MUHA, X A

Rugăciunea în viața tânărului seminarist

Din multe explicații care s-au dat rugăciunii de-a lungul timpului, putem evidenția într-o singură frază faptul că rugăciunea este dialogul dintre om și Dumnezeu. Rugăciunea ocupă un rol fundamental în viața creștină, dar, totodată și în viața unui tânăr seminarist ca viitor slujitor al lui Dumnezeu. Aceasta este respirația noastră duhovnicească, prin care ne manifestăm desăvârșit starea de comunicare cu Dumnezeu. Este un semn al iubirii, o înălțare a noastră spre Dumnezeu. Fiind și Anul Omagial al rugăciunii și Anul Comemorativ al sfinților isihasti, mam gândit să așez o serie de gânduri despre rugăciunea prezentă în viața unui tânăr seminarist, viitor slujitor al Sfântului Altar.

Ca viitor slujitor al lui Dumnezeu, tânărul seminarist încă de la o vârstă fragedă își întinde mâinile sale către cel Căruia vrea să-I slujească. Ei sunt cei care de mici îl văd doar pe Hristos înaintea lor. Fiind vorba de rugăciunea în viața seminaristului, ea are un loc foarte important în viața lui. Ea este cea care împodobește toată formarea sa de a sluji înaintea Sfintei Mese și bineînțeles înaintea credincioșilor. De ce rugăciunea ocupă un loc atât de important? De ce trebuie rugăciune așa de multă în viața unui tânăr? Cu ce ajută în formarea sa?

Tânărul seminarist ca viitor slujitor este cel care va ține în palme de lut trupul lui Dumnezeu. Omul este legat de păcatul cel strămoșesc dar, prin haina Sfântului Botez acesta se curăță de toată întinăciunea. Nimeni nu este vrednic să stea înaintea Dumnezeului Cel veșnic, dar, prin mila Sa cea bogată, El ne face vrednici să ne apropiem cu îndrăzneală sfântă și cu sfială sfântă. Tânărul care se roagă și îl pune înaintea lui mereu pe Dumnezeu este cu adevărat fiu al Său.

Din experiențele personale, rugăciunea în viața de seminar a fost ca o armă împotriva multor ispite cu care se confruntă lumea de astăzi. Este medicamentul care se pune pe rănilor noastre, răni provocate de armele răului. În zilele de astăzi, rugăciunea pentru un tânăr devine ceva necunoscut, nepalpabil, lucru care afectează destul de mult relația tinerilor cu Dumnezeu. Omul din vremurile acestea este ușor influențat de toată răutatea și întunericul acestor lumi, și, nefiind atent, acesta poate cădea în cursele celui rău. De aceea rugăciunea are un loc important în viața unui tânăr seminarist, îl întărește, îl

apară și îl mângâie, ocrotindu-l de toate relele ce îl înconjoară. După părerea mea, seminaristul de astăzi nu poate fi seminarist fără rugăciune. Ea e cel mai important lucru pe care îl poate avea cineva. Dorința ta de a-i sluji Lui este în zadar dacă nu e împodobită cu rugăciune. Cum îi va sluji lui Dumnezeu dacă viitorul slujitor nu a gustat rugăciunea? Cum va sta înaintea Lui? Cum va răspunde chemării de „a sta lângă El”, dacă nu a pipăit rugăciunea?

Apropierea și dialogul cu Dumnezeu reprezintă o descriere a iubirii omului față de Dumnezeu. Omul care nu se roagă, nu îl iubește pe Dumnezeu. Ce rost are viața creștinului, a tânărului fără a intra în dialog cu Creatorul Său? Mereu rugăciunea a lucrat în formarea mea, ca viitor slujitor și încă lucrează, e lucrul care mă întărește și îmi dă nădejde că într-o zi voi putea să stau înaintea Sfintei Mese și îi voi putea sluji cu adevărat lui Dumnezeu. E lucrul cel mai de preț pe care îl am, fără

rugăciunea aș fi ca un cub de gheață care se topește. Astfel, am participat la numeroase Sfinte Liturghii pe parcursul a celor doi ani de seminar și am încercat ca la fiecare Sfântă Liturghie să înțeleg cu adevărat ce e rugăciunea, cum își face ea prezența în sufletul meu ca viitor slujitor.

Cel ce poartă cu adevărat rugăciunea în suflet gustă profunzimea acesteia și își formează locaș în inimile noastre. Pelerinajele alături de părinții seminarului au fost cele mai „lungi rugăciuni” pe care le-am simțit. Drumul, vizitarea și întoarcerea erau ca o rugăciune, la fiecare mănăstire vizitată se împletea firul și țesătura rugăciunilor devenea una consistentă. Buna primire a părinților de la fiecare mănăstire erau o încurajare pentru drumul pe care voiam să îl urmăm, se vedea pe chipul părinților dragostea față de noi, pentru că am urmat această cale și rugăciunea își revărsa harul asupra noastră. Sfintele Spovedanii erau cele mai palpabile rugăciuni. Prin cuvintele părintelui duhovnic, Dumnezeu își vărsa gândurile Sale mie, o fărâșă de pământ. Părintele duhovnic, prin rugăciunile sale, a fost un scut stăruitor pentru mine. Era omul care, deși avea problemele sale, nu ezita niciodată să vorbească cu mine. Dragostea sa se vedea prin gândurile și cuvintele pe care mi le adresa.

Rugăciunea își face simțită prezența și în învățarea noilor informații, fiind un lucru firesc, memorizăm mai bine și înțeleg mai bine. Harul lui Dumnezeu se revarsă necontentint peste noi, când ne rugăm, dar noi nu vedem și nu simțim. De aceea, rugăm pe Preabunul Dumnezeu să ne facă simțitori al Harului Său și să ne împodobească în veșmântul cel mai dumnezeiesc care ne va da îndrăzneală pentru a sluji înaintea Sa, a Dumnezeului celui Veșnic și Nemărginit. Ca niște mici îndemnuri, stăruiesc și mă rog ca fiecare tânăr teolog și, bineînțeles, și ceilalți tineri, să dobândească darul rugăciunii. Darul cel mai de preț, pe lângă viața pe care ne-a oferit Domnul Hristos.

Să fie mici luminițe, în întunericul lumii, să strălucească în lumina Dumnezeului Celui Adevărat. Precum spunea și părintele arhimandrit Zaharia Zaharou: „Rugăciunea este rodul iubirii. Dacă ne rugăm, înseamnă că Îl iubim pe Dumnezeu. Și, desigur, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, atunci cu siguranță că ne vom ruga”.

Emanuel Petrișor SIMEAN, X A

Qué suerte he tenido de nacer

Alberto Cortez

Qué suerte he tenido de nacer
Para estrechar la mano de un amigo
Y poder asistir como testigo
Al milagro de cada amanecer.

Qué suerte he tenido de nacer
Para tener la opción de la balanza
Sopesar la derrota y la esperanza
Con la gloria y el miedo de caer.

Qué suerte he tenido de nacer
Para entender que el honesto y el perverso
Son dueños por igual del universo
Aunque tengan distinto parecer.

Qué suerte he tenido de nacer
Para callar cuando habla el que más sabe
Aprender a escuchar, ésa es la clave
Si se tiene intenciones de saber.

Qué suerte he tenido de nacer
Y lo digo sin falsos triunfalismos
La victoria total, la de mi mismo
Se concreta en el ser y en el no ser.

Qué suerte he tenido de nacer
Para cantarle a la gente y a la rosa
Y al perro y al amor y a cualquier cosa
Que pueda el sentimiento recoger.

Qué suerte he tenido de nacer
Para tener acceso a la fortuna
De ser río en lugar de ser laguna
De ser lluvia en lugar de ver llover.

Qué suerte he tenido de nacer
Para comer a conciencia la manzana
Sin el miedo ancestral a la sotana
O a la venganza final de Lucifer.
Pero sé, bien que sé...
Que algún día también me moriré.

Y si ahora vivo contento con mi suerte,
Sabe Dios qué pensaré cuando mi muerte,
Cuál será en la agonía mi balance, no lo sé
Nunca estuve en ese trance.

Pero sé, bien que sé...
Que en el viaje final escucharé
El ambiguo tañir de las campanas
Saludando mi adiós, y otra mañana
Y otra voz, como yo, con otro acento,
Cantará a los cuatro vientos
Qué suerte he tenido de nacer.

Ce norocos am fost că m-am născut

Ce norocos am fost că m-am născut,
pentru a putea strânge mâna unui prieten
și a putea asista ca martor
la miracolul din zori.

Ce norocos am fost că m-am născut,
pentru a avea opțiunea de a putea pune în balanță,
să îmi pot cântări eșecul și speranța
cu slava și frica de eșec.

Ce norocos am fost că m-am născut,
pentru a înțelege că cei cinstiți și cei răi
sunt proprietari egali ai universului
chiar dacă au înfățișări diferite.

Ce norocos am fost că m-am născut,
să pot să tac atunci când vorbește cel învățat.
Să înveți să asculți, asta e cheia,
dacă dorești să cunoști lumea.

Ce norocos am fost că m-am născut,
și o spun fără vreo urmă de trufie,
victoria totală, cea a sinelui,
se concretizează în a fi și a nu fi.

Ce norocos am fost că m-am născut,
Ca să pot cânta oamenilor și trandafirului
și câinelui și iubirii și oricărui lucru
ce poate avea simțire.

Ce norocos am fost că m-am născut,
pentru a avea acces la bogăția
de a fi râu și nu lagună,
de a fi ploaie în loc de a vedea cum plouă.

Ce norocos am fost că m-am născut,
pentru a mânca cu bună știință mărul,
fără teama ancestrală de sutană
și nici de răzbunarea ultimă a lui Lucifer.

Dar știu și încă ce bine știu...
Că într-o zi mă voi duce și eu.
Dacă acum trăiesc fericit cu norocul meu,
Dumnezeu știe la ce mă voi gândi când voi muri,
Și care va fi în agonie socoteală mea, nu știu,
Nu am fost niciodată în această stare.

Dar știu și încă ce bine știu...
Că în ultima mea călătorie voi auzi
sunetul ambiguu al clopotelor
salutând despărțirea și încă o dimineață
și o altă voce, ca a mea, cu un alt accent,
va cânta în cele patru zări:
Ce norocos am fost că m-am născut!

Bless the day that I was born

Bless the day that I was born
For being able to hold a friend's hand,
For being a witness
At first light's miracle.

Bless the day that I was born
For being able to weigh in
My failure and my dreams
With glory and fear of falling.

Bless the day that I was born
For being able to acknowledge that the honest and the
wicked
are equal owners of the universe
even though they wear different masks.

Bless the day that I was born
For being able to keep quiet when the wise speaks
Learning to listen, that's the key
In discovering the world.

Bless the day that I was born
And I say it with no trace of pride.
The final victory, the one of oneself,
It is about being and not being.

Bless the day that I was born
For being able to sing to people and roses,
To the dog, to love, to everything
That is able to feel.

Bless the day that I was born
To have access to wealth
To be a river but not a lagoon,
To be in the rain instead of watching it rain.

Bless the day that I was born
In order to eat completely aware the apple
Without the ancestral fear of the priest
And of Lucifer's ultimate revenge.

But I know, and I know it well
That one day I'll go too
If now I live happily with my luck
God knows what will be on my mind when I die
How my reckoning will be in agony, I don't know,
I've never been in that state.

But I know, and I know it well
On my final trip I will hear
The ambiguous sound of the bells
Saluting the separation and another morning
And another voice, like mine, with a different accent
Will sing to the four winds:
Bless the day that I was born!

Traducere din limba spaniolă: prof. drd. Vlad ISTRATE

Translation from Romanian: Bianca STREDIE, XII B

Performanțe la Olimpiade pentru elevii seminariști

Sâmbătă, 11 martie 2023, la Colegiul Național A.T. Laurian din Botoșani s-a desfășurat etapa județeană a Olimpiadei de Limba engleză.

Elevii de la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi, îndrumați de prof. Carmen Popa și prof. Vlad Istrate au obținut următoarele rezultate: Tuchiuc Eduard-Ionuț (X B)-mențiune, Maria-Anisia Grigore (XI B)- premiul al III-lea, Damian-Mihail Chicoș (XI B) - premiul al III-lea, Ștefan Aboaițe (XII B)-mențiune și Bianca Stredie (XII B)- mențiune. Felicitări!

Marți, 14 martie 2023, la Liceul Pedagogic „Nicolae Iorga” din Botoșani, s-a desfășurat Etapa județeană a Olimpiadei Naționale Corale.

Având susținerea părintelui Director, pr. prof. Petru-Georgel Chichioacă, corul „Haris”, sub îndrumarea domnului profesor Răzvan-Gabriel Sarafim, a reprezentat Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi la această competiție.

La eveniment au participat, alături de specialiști în

domeniu, domnul prof. Bogdan Gheorghe Suruciuc, Inspector Școlar General al Inspectoratului Școlar Județean Botoșani și dna. prof. Diana Haralamb, Inspector Școlar de specialitate – Arte.

Dăruirea, străduința, pregătirea constantă au înclinat cu succes această participare, elevii Seminarului dorohoiian calificându-se la etapa zonală (regională).

În data de 26 martie 2023, pe scena Filarmonicii „Mihail Jora” Bacău - Sala Ateneu, momentul susținut de corala dorohoiiană a convins juriul că elevii Seminarului „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi merită un loc pe podium. Alături de profesorul coordonator, Răzvan-

Gabriel Sarafim, elevii s-au bucurat de aplauzele și felicitările publicului și de obținerea Premiului III.

Astfel, Corul Haris are în mod cert motivația de a-și perfecționa pregătirea și impulsul de a participa și la alte concursuri.

Merită felicitările și aprecierea tuturor celor care îi admiră pentru efortul depus.

Promovarea ofertei educaționale 2023-2024

Un îndemn adresat cu bucurie, cu motivare și cu speranța ca frumoasele experiențe educative și umane ale elevilor Seminarului dorohoiian vor fi chei ce vor deschide calea spre un nou loc care va însemna liceu în toamna anului 2023 pentru elevii actualilor clase a VIII-a.

În perioada martie-aprilie 2023, elevi însoțiți de cadre didactice de la Seminarul Teologic Dorohoi s-au implicat în campania de promovare a ofertei educaționale la nivelul școlilor gimnaziale din Municipiul Dorohoi și localitățile limitrofe.

Elevii noștri au purtat discuții cu viitorii absolvenți, răspunzând deschis curiozităților acestora, oferindu-le explicații cu privire la specificul școlii și avantajele asigurate de internatul și cantina Seminarului.

Pentru primirea călduroasă, mulțumim gazdelor alese pe care le-au întâlnit la școlile vizitate.

Prof. dr. Vasile POSTOLACHI

Eroul de lângă mine

Istoria este sufletul poporului, permanenta amintire a sacrificiului unor eroi, care o dată cu experiența războiului, au descoperit viața și în alte culori, pe alte meleaguri, departe de casă și de fericire.

Războiul sau „maturizarea forțată de mâna rusească” este ecoul ce încă răsună în sufletul eroului din familia mea. Luca Vasile, sau „Soldatul 12”, cum era numit în regiment născut și crescut în Văculești, la data 29 ianuarie 1925, a trăit cât pentru încă 2 vieți.

„- Aveam 17 ani și mergeam pe ulița satului, fără să mă gândesc ce urma să se întâmple”.

Așa începe mărturia dureroasă a eroului nostru, despre ceea ce înseamnă frontul și hainele ce îți dau fiori reci pe șira spinării. Bătrânul nostru se afla la acea vreme în Văculești, iar vestea venirii rușilor

pe meleagurile nordice a înspăimântat toți localnicii. Fiind o familie numeroasă și neștiind încotro să meargă, Vasile împreună cu tatăl său Costică au fugit în Ardeal, lăsând acasă cei 5 frați împreună cu mama lor, Saveta Luca. „Toți bărbații la război.” Atunci, pentru prima dată, a fost momentul în care viața veteranului nostru a luat o întorsătură neobișnuită.

La 17 ani este trist să-ți pui întrebări de domeniu existențial, să te gândești la moarte și la frica de a nu fi prins și luat ca prizonier într-un lagăr sau oriunde, altundeva la mii de km de casă.

Acesta a fost semnalul de începere a coșmarului ce urma să se materializeze. Înconjurați de pericol și de frica că nu vor fi victorioși, toți bărbații s-au urcat deasupra vagoanelor trenului și au pornit spre Ardeal. Printre ei se aflau oameni care au plecat doar cu hainele de pe dâșii și o fotografie cu familia în buzunar. Toți aveau același scop și vis „unitatea, libertatea și liniștea”. Oamenii care aveau case mai mari, au acceptat să îi ca-

zeze, aceștia urmând să plece mai departe în Arad unde începea pregătirea militară.

Atunci, la 17 ani, a fost momentul când a ținut prima armă în mână, o mitralieră, păstrată încă din primul război mondial, cu un calibru de 7,5 mm.

Ajuns la unitate, eram printre cei tineri care duceau tot greul.

„- Cum a fost pregătirea militară?”

„- Eram tânăr și mă gândeam la mama. Mergeam la antrenament prin frig, ploaie, prin tranșee cu arma-n mână, dar mama era departe de mine și îmi era frică că o să moară de mâna rușilor. Mă gândeam și la frații mei, în principal la surorile mele care erau mici când am plecat. Mă gândeam cât de greu le va fi, cine le va apăra și se va îngriji de soarta lor.”

Pregătirea militară, poate primul moment de tensiune din viața bătrânului, s-a scurs, asemenea lacrimilor ce îi curgeau pe chip, de dorul familiei.

Ceilalți bărbați înrolați și ei în război, știau că frontul înseamnă o maturizare forțată, însă era soarta la care se supuneau cu toții.

„- Mi-am murdărit coatele în tranșee, dar nu si firea”.

Atunci când pericolul este la doar câțiva pași de tine, iar frica de moarte te străpunge, te gândești să dezertezi la inamic, însă, ce folos dacă materializezi frica într-un fapt ce nu-ți aduce liniște, căci, să-ți ucizi propriul popor este o armă greu de dus și justificat.

Chiar și ajutorul, poate fi un rău ascuns, asta ne mărturisește Vasile, amintindu-și de alianța cu nemții.

„- Nemții s-au aliat cu rușii, iar noi am descoperit și le-am luat armele”.

Tatăl bătrânului nostru s-a întors în Văculești pentru a-și vedea familia, în schimb a fost prins de ruși.

„- Cum ați aflat că tatăl dumneavoastră a fost luat prizonier?”

„- Am aflat printr-o scrisoare primită de la mama. Am citit-o, era scrisă în grabă. Au fost luați și frații mei mai mici”.

Acesta a reprezentat momentul în care, teoretic avea familie, însă practic era singur pe lume, Neștiind încotro să apuce, a ales să se concentreze pe pregătirea militară sperând că într-o zi își va putea salva tatăl.

Teama de mâna rusească l-a urmarit oriunde ar fi mers, mai ales când știa că viața tatălui său și a celorlalți frați atârna de o decizie a comandantului sau a celorlalți soldați. Astfel, bătrânul a luptat pe diferite fronturi, unele

mai greu de trăit altele greu de privit sau de auzit .

„ - Pe ce fronturi ați luptat?”

„- Am fost pe frontul din vest, Ungaria, Cehia, Slovacia . În Slovacia am fost în 1945, în linia a 2 a, însă am fost rănit și nu am mai putut lupta și am revenit în țară.”

„ - Ce fel de tactică foloseau nemții?”

„ - Noi eram pe un munte și nemții erau și ei pe alt munte și am tras reciproc. Pe un coleg soldat, pe care îl chema Pavel, l-au împușcat în inimă. Era unul dintre cei mai buni soldați ai întregului regiment, deoarece mânuia arme cu calibru mai mare decât cel al nemților. Când l-au împușcat, nemții băteau în retragere, iar noi luptam în continuare cu ei.

Nemții se ascundeau după vârfuri de deal, căutau locurile înalte pentru a ataca în jos, așa puteau vedea toată armata, pe când, noi nu-i puteam vedea, deoarece erau dispersați pe după dealuri. Tactica lor preferată era ascunderea după munți sau prin copaci, când se puteau camufla.”

„ - Ați fost rănit pe frontul slovac?”

„ - Am fost rănit la brațul drept. Un glonț mi-a intrat în mână. Nemții aveau altă țintă, dar din cauza armelor cu un calibru mic, au ratat și m-au împușcat în braț, iar colegul meu Ioan, care era de fapt ținta, a supraviețuit. De asta, le spun și nepoților, patriotismul nu înseamnă doar dragostea de țară și sacrificiul, înseamnă și dragostea față de semeni, să vă protejați între voi”. Cu privire la mărturiile veteranului nostru, putem afirma că există situații fericite sau mai puțin fericite care te pot readuce pe plaiurile natale. Glonțul în braț a fost și motivul reîntoarcerii eroului în țară.

„ - Când v-ați întors în țară?”

„ - M-am întors pentru prima dată când am fost împușcat în braț. Am avut noroc de un tren cu marfă. Vagoanele aveau ușile deschise și am putut urca din mers într-unul dintre ele și am ajuns până la granița cu Ungaria. Comandantul trimitea răniții în spitalele din Ungaria, dar eu aveam alte planuri, așa că am mers la spitalul din Bistrița.”

Un episod trist luase sfârșit pentru veteranul nostru, după ce se recuperase însă adevăratele traume de abia acum luaseră amploarea neașteptată.

„ - Cât de grea a fost lupta cu ungurii?”

„ - În lupta cu ungurii am simțit cea mai mare frică. Ungurii erau răi, și acum urăsc românii din cauza Transilvaniei, dar atunci, ungurii se strecurau în tabăra noastră

pentru a ne sabota.”

„- Cum erau condițiile de pe front?”

„- Era foarte greu, nu aveam mâncare, nu aveam aproape nimic. Militarilor le era greu spălatul, iar mâncarea era puțină, nu-ți ajungea. Ne dădea niște cuții mici în care era câte o felie de pâine. Noi ziceam că este pâine de război. Era o felie segmentată în mai multe bucăți aproape uscate. Asta era în mare parte mâncarea noastră, iar apa, o luam din bidoane, dar ne uitam înainte ca nu cumva să aibă altă culoare în bătaia soarelui. Nu știai ce le mai trecea prin cap ungarilor.”

„ - În ce fel vă sabotau ungurii?”

„ - Ungurii în toiul nopții ieșeau din garnizoanele lor și veneau în tabăra noastră pentru a ne lua armele și obiectele pe care eu și încă un coleg soldat le foloseam pentru observator. Am fost pus pe post de observator, linia 1 care se ocupa cu supravegheatul, cu distanțele, cu tranșeele. Când am auzit că voi fi pus ca observator nu mi-a venit să cred.” Rolul de observator a fost cel mai important pentru eroul nostru, întrucât, nu doar că veghea asupra rutelor și a garnizoanei, ci și asupra vieții celorlalți soldați.’

„ - În tot acest timp, din punct de vedere al tacticii militare, cum se comportau ungurii?”

„ - Ungurii au început să ne bombardeze înapoi. Noi îi atacam, pentru că au trecut de partea inamicului, iar ei ripostau.

Într-o seară am mers 3 soldați la observator, Aveam un tun încărcat. Ungurii s-au ascuns în maldăre de pământ, mușuroaie foarte mari și hainele erau închise de culoare. Nu puteam ochi de unde vin gloanțele, unde trăgeam cu tunul sărea pământul în aer, dar nu și soldații unguri”. Ungurii aveau diferite tactici de luptă, se ascundeau în maldăre de pământ, ori chiar în gropi săpate adânc și acoperite cu iarbă la suprafață ori după căpițe de fân .

„ – Ce se întâmpla în acest timp cu familia dumneavoastră? ”

„- A fost groznic să aflu că rușii umblau din casă în casă și luau femeile și își băteau joc, îmi era frică pentru mama și surorile mele. După prima scriosare în care am aflat despre tata că a fost prins de ruși, mama mi-a mai trimis o scrisoare în care mi-a spus că este bine și surorile mele la fel .”

„ – Cum a reușit să scape mama dumneavoastră?”

„ – Când aveam vreo 13 ani, tata a săpat un beci, ca un tunel, a pus deasupra o poartă de scândură și a plantat pe ea flori și a lăsat iarba să crească. Cine intra în curte nu-și dădea seama că acolo se află un tunel, care avea provizii, cartofi, morcovi, vin. Mama și surorile s-au ascuns acolo și nu au mai ieșit timp de câteva zile la lumina soarelui și așa au scăpat. ”

Astfel , venirea rușilor în sat a creat dezastre materiale și emoționale ce nu vor putea fi uitate cu timpul. Moartea, a fost principalul lucru ce domina noțiunea de „front”.

„ Nu puteai să greșești, o greșeală te putea costa viața unui camarad de al tău. Luptele și atacurile erau foarte rapide, aproape la limita timpului.”

„ O singură dată a fost un atac pe care l-am avut simultan, cu tabăra ungară. Un proiectil pe care și noi și ei l- am dat în același timp. Tranșeele trebuia să le săpăm noaptea , cu rândul, în timpul zilei nu puteai, în acele momente te putea vedea și împușca. ”

Vestea încheierii războiului a fost poate cel mai fericit moment, însă faptul că totul era distrus, a fost un lucru ce a păstrat firea puternică, a soldaților, fără să schițeze vreun zâmbet.

„ – Cum ați aflat că războiul a luat sfârșit? ”

„ – Era dimineață și mă aflam într-un tranșeu acoperit de pământ și cu arma pregătită. Cei aflați pe poziție de tragere au auzit la telefonul de companie că războiul s-a încheiat, dat tot am rămas în tranșeu. Urma să cadă un

nou proiectil, fără să reacționăm.

Proiectilul a căzut și, spre bucuria noastră, nu a ucis nici un soldat din regiment. Mai spre seară am primit ordin să ne retragem în prima localitate .”

Vestea opririi războiului a adus liniște pentru un moment, însă familia veteranului nostru era încă mutilată de dispariția tatălui și a celorlalți frați ai săi.

„- Ce s-a întâmplat cu tatăl dumneavoastră?”

„ – Era luni, 1945, nu –mi mai aduc aminte data, știu că ploua și bătea vântul foarte tare. Vine la mine comandantul regimentului care încă de la început m-a văzut ca un supraviețuitor, deși aveam încă multe de învățat. Și îmi spune [- Vasile, te știu un soldat puternic , la vârsta ta, de încă copil. Ai văzut mulți morți și dezastru în jur. Tatăl tău este în Rusia, în lagăr, împreună cu frații tăi] ”.

„ – Ce ați simțit în acel moment ?”

„ – Inima îmi ieșea din piept de durere, numai Dumnezeu și pereții din celule știu cât am plâns. Știam că tata nu va mai veni acasă, sau dacă va veni, nu va mai fi întreg nici fizic nici sufletește, iar frații mei la fel .”

Acest calvar a durat un an. Tatăl veteranului a fost trimis în lagărul din Rusia în anul 1945 și s-a întors acasă în 1946.

„- Tata s-a întors acasă în 1946. Pe atunci, în lagăr se aflau și polonezi și nemți, unguri, slovaci și dezertori ruși. Zi de zi se scoteau morți din lagăr, nu erau puși în sicrie, erau puși pe niște târgi, acoperite de cateva fire de sârmă înghimpată și duși la o dubă ce urma să îi ducă la familiile lor.

După un an, comandantul lagărului a făcut o selecție de români și de unguri pe care i-a lăsat să plece acasă. Printre ei se aflau frații mei și tata. Nemții au rămas în lagăr. Așa cum îmi imaginam, tata nu s-a mai întors întreg, a venit acasă fără o mână, explicând chinurile pe care le-a trăit, dar nu am avut putere să-l ascult.”

Drumul spre casă a creat atât răni fizice, cât și emoționale puternice, așa cum ne afirmă veteranul nostru.

„ – Când v-ați întors în țară ?”

„ – Eram în Ungaria când am aflat că războiul s-a încheiat, iar atunci ne-am retras și am plecat acasă. Inițial, trebuia să ne întoarcem la Arad de unde am plecat, dar se schimbare, s-au unit regimentele între ele, altele s-au desființat și asta aflasem după ce am plecat din Ungaria pe jos. Mergeam câte 18-20 de km pe zi, bocancii erau

aproape arși și picioarele distruse.”

„- Unde v-ați cazat pe perioada drumului de revenire în țară?”

„ - Ne cazau oamenii, știau cine suntem, dar majoritatea oamenilor care ne cazau se uitau atent la uniforme noastre și la arme, ca nu cumva să fim ruși deghizați. Când începeam să vorbim, se linișteau. Erau oameni care ne primeau cu ce aveau, iar pentru noi era foarte mult să vedem o farfurie plină cu ciorbă și o pâine întregă.”

Trecerea de la un vis la realitate este de multe ori greu de suportat, altminteri, trecerea de la război la o viață normală, iar acest lucru este confirmat atât de veterani cât și de civili. Viața de după război este în cele mai multe cazuri singuratică, grea, cu remușcări și doruri nevindecate, așa cum afirmă și bătrânul nostru.

„ - Cum arată viața după război?”

„ - După război, nu se mai numește viață. E o supraviețuire pe care o trăiești cu un scop, cu scopul vieții altora. După război e sărăcie și foamete. Dumnezeu te-a salvat o dată, de acum, te salvezi și tu, cum poți. După război nu te mai poți gândi la tine, te gândești doar la familia ta, cauții membrii și te rogi să îi și găsești în viață”.

„ - V-a spus mama dvs vreodată ce a simțit cât ați fost pe front? ”

„ - Mama s-a rugat pentru mine și tata și frații mei , la Dumnezeu, mereu. Mergea des la biserică. De multe ori mi-a spus că nu se aștepta să mai venim acasă, întrucât rușii au distrus și ultima speranță de a mai trăi cineva.

Mama, împreună cu alte rude de ale noastre, așteptau scrisori de la noi, însă eu nu-i puteam răspunde niciodată, așteptam cu sufletul la gură să-i răspund în față, să o văd, să știu că e bine. Mergea și se uita pe listele cu morți și căuta numele noastre, dar niciodată nu-l găsea și în felul acesta, a continuat să se roage la Dumnezeu pentru noi, sprerând că suntem toți în viață.

„ - Care a fost cea mai urâtă imagine pe care ați avut-o pe front?”

„ - Eram într-un tranșeu în Ungaria. Era noapte și eu trebuia să sap o fâșie. În spatele meu era alt soldat care cu un binoclu ce urmărea mișcările din câmp, între timp alți 3 soldați se aflau în observator. La un moment dat soldații din observator ne făceau semne că există un pericol în câmp greu de evitat. Se ridicaseră 10 maldăre de pământ, ceea ce însemnau 10 soldați ce încearcă să pătrundă în tabăra noastră. ”

„[Soldat 12, pericol la Nord]. Acesta a fost semnalul pe care nici bine nu l-au dat cei din observator, că soldatul din spatele meu a și fost împușcat în cap.

El ieșise la suprafață să privească prin binoclu și atunci l-au împușcat. A căzut peste mine în tranșeu , umplându-mi uniforma de sânge în jurul gâtului.

Dintr-o dată corpul i s-a răcit și am încremenit. Am rămas cu el, mort, în tranșeu, până a dispărut pericolul și au venit alți soldați, care l-au luat și l-au dus pe o targă improvizată.”

„ Al doilea moment greu de suportat a fost când, pe drumul de întoarcere în România dinspre Ungaria, a trecut pe lângă noi o dubă de ruși. Ne-am ascuns după un deal și priveam spre dubă.

Era plină cu soldați morți ce erau repatriați sau duși la o groapă comunală, majoritatea gropilor erau pe la sfârșitul satului sau mijlocul unei comune. Durerea mamelor la vederea soților și a fiilor uciși, era greu de explicat în cuvinte, tot ce puteai să faci era să taci și să privești. Era mult zgomot, iar soldați îi aruncau ca pe niște cârpe în gropi, puși unii peste alții.”

„- Care a fost cel mai greu moment din tot acest coșmar , numit front? ”

„ - Momentul, când pentru o lună am fost pus, în Slovacia, pe post de țintaș. ”

„- Ce părere aveți despre armata și organizarea de astăzi, față de armata care a luptat în război atunci? ”

„ - Astăzi soldații în mare parte, sunt bine pregătiți și au curaj. Atunci, era greu. Te trezeai înrolat în armată, fără să ai habar cum să ții o armă în mână. Atunci nimeni nu avea răbdare cu tine, deoarece pericolul era ori în stânga ori în dreapta și erai nevoit să înveți din mers tehnici militare, să ai o înțelegere și o conduită bună cu soldații din regiment și cu cei din cazarmă. Dar în final, armata română va fi mereu pregătită și va avea o conduită preventivă.”

În final, experiența războiului este tragică și dură pentru oricine. Este un moment pe care îl trăiești cu sufletul la gură, speri să trăiești ziua de azi, căci mâine, poți fi împușcat și aruncat, fără ca cineva să se gândească la sufletul tău sau al familiei tale. Acestea au fost mărturiile eroului nostru, Luca Vasile, pentru care războiul a însemnat o maturizare forțată și un mod de a supraviețui cu ce îți este dat, fiecare zi fiind o nouă șansă.

Edera-Ionela PRODAN, XII B

Recenzie carte *Dragostea nu moare,* de Maitreyi Devi

Dragostea nu moare”, nu este doar un răspuns al cărții „Maitreyi” de Mircea Eliade, ci este un însăși drum al vieții, pe care mai devreme sau mai târziu fiecare cititor îl parcurge, părtaș fiind la o lecție supremă de maturizare și acceptare. Este un roman care mărturisește, la o distanță 40 de ani, drama unei femei, prizonieră în propria viața fiind mereu nevoită să aleagă.

Dragostea trecută la extaz, sinceritatea la orgoliu, puterea în acceptare sunt doar câteva dintre legile pe care eroina lui Eliade le preferă să îi modeleze viața. Deși „În dragoste și în război, totul e permis”, acest roman pune la încercare ființa umană, scindând-o între suflet și trup, între întineric sau lumină.

Povestea de dragoste dintre un european și o indiană este cheia romanului care aduce în prim plan situația unei naționalități din anii '30, neîndejuns de evoluată și destul de strictă.

„Erau timpuri ciudate, bătrânii noștri își închiupiau că pot usca lacrima cu un reproș, că pot biciui cu râsete, că pot opri pe cineva să iubească ori să-l oblige să iubească printr-o simplă dovadă”. Deși nimic nu este veșnic, nici măcar iubirea, plecarea lui Mircea Eliade, dezlanțuie o adevărată furtună pentru Devi.

„Atât amar de vreme n-am știut că de-a lungul

vieții mele s-a scris o tragedie, încet și constant, cu cerneală invizibilă, într-o limbă nevorbită și cu o voce neauzită”.

„E miezul nopții, poate fi și a doua noapte”. Poate însăși aceste fire tulbure ce constituie timpul, schimbă ființa umană. Suferința are un sfârșit orb în acest roman, întrucât totul dispare ca o umbră.

Pentru Devi, iubirea este asemenea unei lumi roditoare, verzi, plină de lumină și bunătate, dar constant se teme de lavă, care prin analogie, o reprezintă suferința, tristețea, amărăciunea, ce lasă scrum pe unde își pune amprenta. Povestea lor de dragoste este un miracol ce trece prin timp, o stea veșnic strălucitoare pe cerul întunecat, așa cum însăși autoarea își privește viața cu sentimente tulburi.

În final, „când totul se transformă în cenușă, ceva mai rămâne întreg”, însă în povestea lor de viață, rămâne întregă doar amintirea.

Edera Ionela PRODAN, XII B

Revedere dintre Mircea Eliade și Maitreyi după 40 de ani
(1972)

Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi

ADMITERE 2023

Proiecte Erasmus+

Program de mentorat
pentru elevi

Corul HARIS

Cluburile ALEPH

Corul psaltic AGNUS

Cercul
de spiritualitate

De ce noi??

Biblioteca
„Pr. Dumitru Furtună”

Revista
„Viața școlii tale”

Ansamblul „Romanița”

Cenaclul HARIS

FILOLOGIE BILINGV Română-Engleză

26 locuri (băieți și fete)

ÎNSCRIERI: 15-16 MAI 2023

PROBE : 17-19 MAI 2023

www.seminaruldorohoi.ro/filologie-bilingv

Profil acreditat ARACIP din anul 2016

TEOLOGIE PASTORALĂ

24 locuri (băieți)

ÎNSCRIERI: 15-16 MAI 2023

PROBE: 17-19 MAI 2023

www.seminaruldorohoi.ro/teologie-pastorala/

Absolvenții de Seminar pot opta pentru
continuarea studiilor în cadrul
Facultății de Teologie Ortodoxă
sau pentru oricare altă instituție
de învățământ superior.

Dorohoi, str. Poștei 14

0231611961

0742053121

[seminaruldorohoi](http://seminaruldorohoi.ro)

SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX „SFÂNTUL IOAN IACOB” DORHOI

Str. Poștei, nr. 14 Dorohoi, 715200/ tel./fax 0231/611961

<https://seminaruldorohoi.ro/>

e-mail: semdorohoi@yahoo.com